

1973 ஏப்ரல் 5]

[திரு. செ. மாதவன்]

பிரச்சினை பற்றி விசாரிக்கலாம் என்பதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டது. பின்னாலே அது பல்வேறு காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் இந்த நோக்கம் அந்தச் சட்டத்திலே குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது என்னுடைய முதல் பதிலாகும்.

திரண்டாவது பதில் : இப்படிப்பட்ட சட்டத்தை 1952-ஆம் ஆண்டு எந்த மத்திய சர்க்கார் கொண்டு வந்ததோ அதே மத்திய அரசாங்கம் “சந்தானம் குழு” என்ற குழு ஒன்றை அமைத்து, அந்தக் குழு கொடுத்த சிபாரிசின் அடிப்படையிலே, நாம் இங்கே நிறைவேற்ற இருக்கிற மசோதாவைப் போல், சட்டங்களை மத்திய அளவிலும், மாநில அளவிலும் கொண்டு வர வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கம் சிபாரிசு செய்தது. சிபாரிசு செய்தது மட்டுமல்ல. அவர்களே ஒரு மசோதாவைத் தயார் செய்து சுற்றுக்கு அனுப்பினார்கள். அங்கே ராஜ்ய சபையில் அறிமுகப் படுத்தினார்கள். ஆகவே 1952-ஆம் ஆண்டு சட்டம் இது போன்ற நோக்கங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட முடியாது. எனவே தனியாக ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று மத்திய அரசில் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. அது மட்டுமல்ல. மத்திய அரசாங்கத்தின் 1952-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின்கீழ் ஒரு மாநில அரசைப்பற்றி விசாரிக்க முடியுமா என்ற அரசியல் சட்டப் பிரச்சினை எழுப்பப்பட்டது. அதைப் பற்றிப் பல்வேறு விளக்கங்கள் தரப்பட்டன. நம்முடைய அரசின் சார்பிலே தரப்பட்ட விளக்கம், 1952-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்திலே இப்படி விசாரணை செய்வதற்கு அதிகாரம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பது ஒரு பக்கம் இருக்க, அந்தச் சட்டமே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரணானது என்பதாகும். மத்திய, மாநில அரசாங்கங்கள் ஒன்றின் மீது ஒன்று அதிகம் செலுத்துவதற்கு அந்தச் சட்டத்திலே இடம் இல்லை. இது கூட்டாட்சித் தத்துவத்திற்கு மாறுபட்ட சட்டம். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்படி, நம்முடைய சட்ட மன்றத்தைப் பொறுத்த அளவிற்கு இங்கே இருக்கிற அமைச்சர்களைத் தட்டிக் கேட்பதற்கோ கண்டிப்பதற்கோ இங்கே இருக்கிற சட்ட மன்றத்திற்குத் தான் உரிமை. மேலே யாருக்கும் அந்த உரிமை கிடையாது என்ற ஒரு

[திரு. செ. மாதவன்]

[1973 ஏப்ரல் 5]

வாதத்தை நாம் வைத்திருக்கிறோம். இதேபோல மத்திய அமைச்சர்களைப் பாராளுமன்றம்தான் கேட்க வேண்டும். அவர்களுக்கு மேலே ஒருவரும் இருக்க முடியாது என்ற பதிலைச் சொன்னோம். அதுமட்டுமல்ல. இந்த மன்றத்திலுள்ள அமைச்சர்களைப்பற்றி, சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களைப்பற்றி விசாரிப்பதற்கு மத்திய அரசாங்கத்திற்கு உரிமையிருப்பதாக ஒப்புக் கொள்வோமானால், மத்திய அரசாங்கத்தில் உள்ள அமைச்சர்களைப் பற்றி யார் விசாரிப்பது? குறிப்பாக பிரதம அமைச்சரைப்பற்றி யாராவது விசாரிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், அவரை விசாரிக்க அதிகாரம் படைத்தவர்கள் யார் என்ற பிரச்சினை எழுகிறது. இதற்கு இதுவரை பதிலில்லை. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி, விசாரிப்பதற்கு இந்தச் சட்டத்தில் இடமில்லையென்ற வாதத்தை வைத்தோம். அரசியலமைப்புச் சட்ட நிபுணர்களைப் பொறுத்த அளவுக்கு இரண்டு விதமான கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். நம்முடைய வாதத்தை ஏற்போர்களும் உண்டு; இல்லையென்று சொல்பவர்களும் உண்டு. அதைவிட, இந்த 1952-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்திலே என்ன சொல்லியிருக்கிறதென்று பார்த்தால்,—அது நாம் நினைக்கிற எண்ணத்திற்குப் போதுமாவென்பது அடுத்த பிரச்சினை,—நான் முதலில் எடுத்துக் காட்டியதைப்போல, ஒரு அமைச்சர் மீது லஞ்ச ஊழல் குற்றம் சாட்டப்பட்டால், அதை விசாரிக்க வேண்டுமென்று கூறப்படவில்லை. சரி, அடுத்த கட்டம், 1952-ஆம் ஆண்டுச் சட்டப்படி விசாரணை செய்யவேண்டுமென்றால், மத்திய அரசாங்கம் நினைத்தால் செய்யலாம், நினைக்காவிட்டால் விசாரணை செய்யாமல் இருக்கலாம். விசாரணை செய்வதாக இருந்தால், யாரை நீதிபதியாகப் போடுவது? யாரை வேண்டுமானாலும் நீதிபதியாகப் போடலாம். அவர்கள் தீர்ப்புக் கொடுத்தால், அந்தத் தீர்ப்பு என்னவாகும்? அதைப்பற்றி அந்தச் சட்டத்தில் தெளிவில்லை. அவர்கள் ஓர் அறிக்கை கொடுப்பார்கள். அந்த அறிக்கையின் மீது என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமென்பதற்கு அந்தச் சட்டத்தில் விளக்கம் இல்லை. இந்த அறிக்கையின் மீது மத்திய அரசு நடவடிக்கை எடுக்கலாம்; எடுக்காமலும் இருக்கலாம். இப்படி அந்தச் சட்டத்தில் இருக்கிறது. நாம் கொண்டுவந்திருக்கிற சட்டம், இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளுக்கெல்லாம், வழி காண்கின்ற முறையிலே, பரிகாரம் காண்கின்ற முறையிலே அமைந்திருக்கிறது.

1973 ஏப்ரல் 5]

[திரு. செ. மாதவன்]

யாருடைய தயவும் இல்லாமல், ஒரு குற்றச்சாட்டை விசாரிக்க வேண்டுமென்று, ஒரு தனி மனிதன் தானாகவே கேட்கின்ற அதிகாரத்தை நாம் கொடுத்திருக்கிறோம். அவன் கையெழுத்துப் போட்டு, விசாரணை செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால், தன்னாலேயே விசாரணை நடக்க வேண்டும், யாருடைய அனுமதியும் தேவையில்லையென்று சட்டம் போட்டிருக்கிறோம். 1952 ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தில் இல்லாத ஒன்றைக் கொடுத்திருக்கிறோம். அதே போன்று, 1952-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்திலே, முதலமைச்சர் அல்லது பிரதம அமைச்சர் நினைத்தால், நீதிபதியைப் போடலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாம் போட்டுள்ள சட்டத் தின்படி, உயர்நீதி மன்றம் யாரைச் சொல்கிறதோ, அவரைத்தான் போட வேண்டும். உயர்நீதி மன்ற நீதிபதியின் அந்தஸ்துள்ள ஒருவரைத்தான் நாம் போட்டாக வேண்டும். நமக்கு அதில் எந்தவிதமான 'டிஸ்கிரிஷன்' உம் கிடையாது. சுதந்திரமாக நீதிபதி வருவார். மூன்று ஆண்டுக்காலம் அவரை யாரும் அசைக்க முடியாது. அவர் சுதந்திரமாகப் பணியாற்ற முடியும். அதுபோல, அவருக்கு சட்டத்திலேயே பணிக்காலம், 'சர்வீஸ் கண்டிஷன்', சம்பளம் எல்லாம் போட்டுவிட்டோம். அதை மாற்ற முடியாது. அரசாங்கத்தினுடைய தயவிலே அவர் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அவரை விலக்குவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் கிடையாது. அவரை விலக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், நாம் அவர் மீது ஒரு 'specific charge' சொல்லி, உயர்நீதி மன்றத்திலே நீதிபதிகள் உட்கார்ந்து, அதைப் பரிசீலித்து, இது குற்றம்தான், அவர் விலக்கப்பட வேண்டும்' என்று முடிவு செய்தாலொழிய நாம் சுதந்திரமான நீதிபதியை விலக்க முடியாது. இப்படிப்பட்டதொரு பாதுகாப்பை இந்தச் சட்டத்தில் நாம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அடுத்தபடியாக, நாம் கொண்டுவந்துள்ள சட்டத்தின்படி, நீதிபதி சுதந்திரமாக விசாரிப்பார். விசாரித்து அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதோடு நின்றுவிட மாட்டார். அவர் குற்றவாளியென்று சொல்வாரானால், அந்தக் குற்றவாளி மீது—மன்கிரியாக இருந்தாலும், யாராக இருந்தாலும்—கண்டிப்பாக கிரிமினல் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்—shall be prosecuted என்று சட்டத்தில் போட்டிருக்கிறோம். 1952 ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்திலே, நடவடிக்கை எடுப்பது மத்திய அர்தினுடைய விருப்பம் என்று இருக்கிறது. நாம் கொண்டு வந்துள்ள

[திரு. செ. மாதவன்]

[1973 மார்ச் 5]

சட்டத்திலே கட்டாயம் அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடர வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறோம். அதற்கு தண்டனை என்ன? 1952-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தில் ஒன்றுமில்லை. நாம் கொண்டு வந்துள்ள சட்டத்தில் ஏழு ஆண்டுக்காலம் தண்டனை கொடுத்திருக்கிறோம். மற்ற மாநிலங்களிலே இதுபோன்ற சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். மராட்டியத்திலும், ராஜஸ்தானத்திலும் (ஆளுங் காங்கிரஸ் இருக்கிற மாநிலங்களில்) இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். அந்தச் சட்டத்தைப் பெரும்பாலும் நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். அதைவிட முன்னேற்றமாகச் செய்கிறிருக்கிறோம். மத்திய அரசு கொண்டு வந்த சட்டத்திலும், மராட்டியத்திலும், ராஜஸ்தானத்திலும் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்திலும், முதலமைச்சருக்கு விதி விலக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நாம் கொண்டுவந்துள்ள சட்டத்திலே முதலமைச்சரையும் விசாரிக்கலாம். அவரையும் ஏழு ஆண்டுக்கால தண்டனைக்கு உட்படுத்தலாம் என்று போட்டிருக்கிறோம். அவர்களெல்லாம் ஏழு ஆண்டுக்காலம் தண்டனையென்று போடவில்லை. விசாரணை நடக்கும், தீர்ப்பு மன்றத்திலே வைக்கப்படும்; கவர்னருக்கு அனுப்பப்படுமென்றுதான் அந்தச் சட்டத்திலேயிருக்கிறது. நம்முடைய சட்டத்திலே, தீர்ப்பின் அடிப்படையிலே வழக்குத் தொடர்ந்து, ஏழு ஆண்டுக்காலம் தண்டனை அளிக்கக்கூடிய penal offence என்று வைத்திருக்கிறோம். அந்த அளவுக்கு, மற்றச் சட்டங்களைவிட, இது நல்ல முறையில் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறதென்பதையும் நான் இந்த சமயத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இத்தனை திட்டமிட்டு, சுதந்திரமாக யார் வேண்டுமானாலும் நீதி விசாரணை கேட்டு, நீதி விசாரணை பெறாதற்கு இவ்வளவு வாய்ப்புகள் கொடுத்துள்ள சட்டத்திலே, ஆட்சேபணைக்கு உரியதென்று இதுவரை எழுப்பப்பட்டுள்ளதாகும், இப்படி ஒரு குற்றச்சாட்டு கொடுத்து, அது false, frivolous and vexatious என்று நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டால், அந்தக் குற்றச்சாட்டு கொடுப்பவனுக்கும் தண்டனை உண்டு என்பதுதான். இதுதான் போடப்பட்ட ஒரு விதி. அவர்களுக்கு மூன்று ஆண்டுகள் தண்டனையென்று போட்டிருக்கிறோம். இதைப் பார்த்தவுடன் ஒரு எதிர்ப்பு, சலசலப்பு, கறுப்புச் சட்டம் என்றெல்லாம் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. செ. மாதவன்]

அதற்கு நாங்கள் பதில் சொன்னது, எந்த மத்திய அரசு இந்த ஆலோசனையைச் சொன்னதோ, அதே மத்திய அரசு நியமித்த திரு. சந்தானம் அவர்கள் குழுவில் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது போன்றதொரு சட்டம் வேண்டுமென்று சொல்லி விட்டு, இப்படி ஒரு பொய்க் குற்றச்சாட்டு வருமானால், யார் மீது அந்தப் பொய்க் குற்றச்சாட்டு கூறப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த அமைச்சர், பொய்க் குற்றச்சாட்டைக் கிளப்பியவர்மீது வழக்குத் தொடர வேண்டும்; அந்த அமைச்சர் வழக்குத் தொடருவதற்கு அரசாங்கம் பணம் கொடுக்க வேண்டும்; அப்படி அந்த அமைச்சர் வழக்குத் தொடராவிட்டால், அரசாங்கம் தொடர வேண்டும் என்ற இந்தக் கொள்கையை திரு. சந்தானம் குழு ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டதைப்போல், மராட்டியம், ராஜஸ்தான் மாநிலங்கள் போட்ட சட்டத்திலேயும், நாம் போட்டிருக்கிற மூன்று ஆண்டு தண்டனை, பொய்க் குற்றச்சாட்டு, வழக்குப் போடுபவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் போட்டிருக்கிறார்கள். இது அவர்களுடைய சட்டத்திலேயும் இருக்கிறது. நாம் புதுமையாக, எதிர்க் கட்சிகளை மிரட்டுவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட சட்டமென்று சொல்வது பொருத்தமில்லாத வாதம். எல்லா மாநிலங்களிலும், எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளதைத் தான் கொண்டு வந்துள்ளோம். இதைக்கூட, எதிர்ப்பவர்கள் முதலில், இது சட்ட முறைக்கே முரணானது; குற்றச்சாட்டு கொண்டுவருபவர்கள் மீது குற்றச்சாட்டு சுமத்துவது சரியல்லவென்று நினைத்தார்கள். அதற்குப் பிறகு நாம் சொன்னோம். Civil Procedure Code ல் Section 35-ஐ இருக்கிறது; Criminal Procedure Code ல் 250-வது பிரிவு இருக்கிறது. இந்தப் பிரிவுகளின்கீழ் இப்படிப்பட்ட பொய்க் குற்றச்சாட்டு பொய் வழக்கு கொடுப்பவர்கள் மீது வழக்கு போடலாம். தண்டனை கொடுக்கலாம் என்ற கொள்கை ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சந்தானம் குழு சிபாரிசு செய்து, மராட்டியம், ராஜஸ்தான் மாநிலங்களும் நிறைவேற்றி இருக்கின்றன. கொள்கையில்லை என்று சொல்வது தவறு. கொள்கை இருக்கிறது. அந்தக் கொள்கையின் அடிப்படையில் தான் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இந்தத் தண்டனை அதிகமா, அல்லது குறைவா? அதற்கு ஒரு வாதம் இருக்கலாம். அந்த வாதத்திற்குப் பதில், நாம் மற்ற மாநிலங்களைப் பின்பற்றி

[திரு. செ. மாதவன்]

[1973 மார்ச் 5]

யிருக்கிறோம் என்பதுதான். இந்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்த அளவுக்கு ஒரு comprehensive சட்டம் என்ற முறையிலே நாம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். கொண்டு வந்துள்ள சூழ்நிலை ஒரு பயங்கரமான சூழ்நிலை, ஒரு எதிர்ப்புள்ள சூழ்நிலையென்று சொல்கிறார்கள். நாட்டிலே எதை வேண்டுமானாலும் பேசலாம். அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இது ஒரு சூழ்நிலை பெனரால், என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மத்திய அரசு நீதி விசாரணைக் கமிஷன் போட வேண்டும்; அதற்கு இடையில் இப்படிக் கொண்டுவருகிறார்களென்று பேசுகிறார்கள். இதை அரசியலுக்குப் பயன்படுத்தலாமே ஒழிய, இந்தச் சட்டத் தினுடைய தாத்பரியத்திற்குப் பொருத்தமாக இருக்காது. நாம் கொண்டுவந்துள்ள சட்டம், இன்றைக்குள்ள ஆட்சியாளர்களையோ, எதிர்க்கட்சிகளையோ அல்லது சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களையோ பாதுகாப்பதற்காகக் கொண்டுவந்த சட்டமல்ல. யார் ஆட்சியில் இருந்தாலும், யார் சட்டமன்றத்தில் உறுப்பினராக இருந்தாலும், எல்லோருக்கும் பொதுவான சட்டமாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதுமட்டுமல்ல. இந்தச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, சுதந்திரமாக நீதி விசாரணை கேட்பவர்கள் கேட்கட்டும். இல்லை, எனக்கு மத்திய அரசின் மீதுதான் நம்பிக்கையென்று, அவர்களை வைத்துக் கேட்டாலும் அதில் ஆட்சேபணையில்கூட. அதிலும் தவறில்லையென்று நினைக்கிறேன். மக்கள் மன்றத்திலே, ஒரு அமைச்சர் மீது குற்றம் சாட்டிய பின்னாலே, அவரைச் சுதந்திரமாக விசாரிக்க வாய்ப்பு இல்லையென்று தெரிவிக்கப் பட்டது. அந்த வாய்ப்பைத் தருவதற்காகத்தான் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த அளவுக்கு, நாட்டிலே ஒரு நீதி நிலைமை வர வேண்டும்; நாணயமான அரசியல் இந்த நாட்டிலே பரவ வேண்டும்; அதே நேரத்திலே அரசியலில் ஒருவருக்கொருவர் அவதூறு கூறி, இந்த நாட்டில் அரசியல்காரர்கள் அத்தனை பேரும் மோசடிக்காரர்கள் என்ற எண்ணம் மக்கள் மத்தியில் ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், சுதந்திரமான நீதிமன்றங்கள் உருவாக வேண்டுமென்பதுதான் அதனுடைய கருத்தாகும். அதன் அடிப்படையில்தான் சட்டமன்றத்திலுள்ள அத்தனை உறுப்பினர்களும் சொத்துக் கணக்கை சட்ட மன்றத்தில் வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னோம். எதிர்க் கட்சியில் இருந்தபோது

1973 ஏப்ரல் 5]

[திரு. செ. மாதவன்]

சொன்னோம். ஆளுங்கட்சியில் நிறைவேற்றிக் காண்பித்தோம். அமைச்சர்கள், சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களெல்லாம் கணக்கு காண்பித்திருக்கிறார்கள். அது தவறாக இருந்தால், அதற்கு முறையான கருத்தைச் சொல்வதற்கும் வாய்ப்புக் கொடுத்தோம். அதுவும் போதாதென்று, இன்று சுதந்திரமான ஒரு நீதிபதியிடத்தில் அவர்கள் சென்று, புகார் கொடுத்து, விசாரணை தொடங்குவதற்கு வாய்ப்புள்ள மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். எல்லாக் கட்சிகளையும் சேர்ந்த நல்லவர்கள் இந்த அருமையான மசோதாவை ஆதரிப்பார்களென்று கூறிக் கொண்டு, முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர்: முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம் :

“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் நாடு 1973 ஆம் ஆண்டு பொதுப் பணியாற்றுவோர் (குற்ற நடத்தை) சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 3/73) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.”

* THIRU G. VASANTHA PAI: Hon. Chairman, I feel that a legislation of this type is absolutely necessary, because we, who are holding responsible positions in the legislature as members representing different constituencies have a duty to the public. In the discharge of our duties we shall act without fear or favour without being tempted by any sort of remuneration for work for which we have enjoined ourselves to devote our attention, energy and time by virtue of our standing for election and getting elected. For the honorary work, which we are expected to do, the State pays us a salary and an allowance. 4-30 பி.ப.

But, Sir, I have my misgivings about this Bill. I feel, Sir, that this Bill does not go to the extent I would like it possibly to go. First of all, on the definition of 'Criminal Misconduct' I would say, Sir, like the legal profession, like the profession of the auditors, like the profession of medical man, we should also have a code of ethics and in that code of ethics we must set out our rights and duties as a Legislator. If it is in the form of a Code we could rely on that, for any invasion of our rights and, we should also make ourselves responsible for carrying out our obligations under

[Thiru G. Vasantha Pai] [1973 ஏப்ரல் 5]

that Code. If this is not done, Sir, what the Hon. Minister has envisaged, viz., frivolous complaints, vexatious complaints, false complaints may come galore for examination against Members of Legislature as well as Hon. Ministers. If, on the other hand, we have a code in the manner of the legal profession, in the manner of the medical profession, in the manner of the auditor's profession, and we give ourselves that Code and try to live by it, as has even been said in the Thirukkural which so often this Government rely on as containing axiomatic truth in respect of matters which concern the governance of the country, it would do a lot of good. Sir, I am glad that this House has also the portrait of Thiruvalluvar in it. So, it should not be difficult for us to have a code in the light of the injunctions which have been given in the Thirukkural, by which we restrict ourselves to a particular code of conduct which we could enjoin on ourselves and observe in the discharge of our duties.

MR. CHAIRMAN : What does Thirukkural say?

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, I have got English translation of it. In that, how the country should be governed, what a person should do in the governance of the country, how he should administer just rules of conduct, how he should not do unjust things or indulge in improper conduct—and all that, have been given in separate chapters. Unfortunately, I have not brought the book. It was left on my office-table by oversight. I was phoning for it. But, I would have liked to quote in Tamil rather than in English, and I have gone through it this morning, which is a combined English-cum-Tamil book. It has been given to me by a friend and I have been reading through it.

Sir, what I was referring to is that this code of righteous conduct has always been there and our Government could codify a set of rules necessary for the guidance of the Ministry as well as the Members. The definition here of 'criminal misconduct' refers only to getting of illegal gratification. It does not refer to the other types of favouritism and nepotism that are extant in every Government all over the country, not only in this State, but in every other State. Sir, it is a matter of knowledge when we stand for elections, a number of people help us and we

1973 மார்ச் 5]

[Thiru G. Vasantha Pai]

try to confer on them some benedictions. After all, Ministers are human beings and persons in charge of Government are human beings and they give their benediction to such people. It has come to our knowledge in the past and the D.M.K. members, on the floor of this House, when the Congress was guilty of it, have come out with diatribes against such conduct. Sir, I perfectly remember that in one of the cases which came before the High Court, I quoted the speeches made by the D.M.K. members where-in they said about the post of Advocate-General “இது நாஸரத் பேட்டை... ஐம்னிலே கூலி வேலையா? This was the question asked when the person who was not qualified to be appointed as Advocate-General was appointed as Advocate-General. A member of the D.M.K. Party, on the floor of this House, asked the question” இது என்ன நாஸரத் பேட்டையில் கூலி வேலையா? பண்ணையாள் கூலி வேலையா? This is what they asked. “Why should such a person be appointed as Advocate-General?” In the subsequent year when the appointment of such a person as a Judge of the High Court was challenged, I quoted that speech. I am only referring to it. Sir, to say that a bad decision should not be made a precedent and followed in the future. Sir, there have been instances where posts which are of high recognition in the legal profession, where great learning and erudition are required sometimes have been filled on considerations of nepotism. I do not blame, Sir, those persons who are holding the office because this happens in every part of our country. I know, Sir, several persons who have helped the Ministers in their election petitions have always been rewarded with one of such positions at a later date, and I know, Sir, when that person becomes a Minister here, the persons who helped invariably get appointed either to the post of Government Pleader, or to the post of Public Prosecutor or even to the post of Advocate-General and are later elevated to the Bench. I do not say, Sir, that that man is not qualified, but the circumstances under which he is routed up, have been made the subject of criticism and condemnation when the Congress Ministry was in office. I am only reading for your edification the passage from the judgement of that great Judge—Justice Balakrishna Iyer—reported in A.I.R. 1961 (Madras) 450 at page 465, in which the post of a Government Pleader which was given to a man who was occupying the position

[Thiru G. Vasantha Pai] [1973 ஏப்ரல் 5]

of a Secretary to the Government was assailed in the Courts and the judgment later became a subject of attack on the floor of the other House, and a matter of controversy between the Executive and the Judiciary. The learned judge in that case said :

“ In the present case no adjudication is involved. Besides, the rules themselves, being devoid of statutory force, remain merely as declarations—no doubt public and explicit declarations but still only declarations—by Government of their intentions and line of conduct. They say in effect that when they have to make the appointment of a Government Pleader, they would act in the manner specified in the rules. But, there are no legal sanctions behind them and in such situations, the only safeguards must be the sense of responsibility, the respect for propriety, the regard for decorum and the obligation to behave fairly, and beyond all else, to behave honestly which must actuate and bind the holders of every public office of whatever consequence. It follows, that against unhappy adventures like the present, adventures in the dispensation of Government patronage, courts can give no worthwhile relief.

The operative must be applied, in the first instance, by those in administrative or operational control, and, ultimately by a resentful and uncompromising public opinion.”

We should not be defeatist when our acts are being challenged outside or in the legislature. We should see that we live up to the standards enjoined upon us and if certain acts are being questioned in the legislature, we must see that we take upon ourselves the responsibility either to defend or condemn the appointment and correct ourselves if we are wrong. Sir, in that case—one of the biggest controversies between the Executive and the Judiciary—the whole House stood as one man against the whole Bar and the matter came to a head when finally due to the intervention of the Governor a quietus was given to the whole matter by prorogation of the Legislature.

Sir, I am only referring to this for the reason that we feel that there are many matters which the public are not bound to close their eyes to. The public have a right to expect a fair deal and

1973 ஏப்ரல் 5]

[Thiru G. Vasantha Pai]

a fair Government at our hands. We should see that we do not do anything which might smack of nepotism or indirect corruption. We should see, Sir, that not only “criminal misconduct” is punished, but all such misconduct is punished. That is why, I feel that this Bill does not go to the extent it should have gone. I feel, Sir, that any act of nepotism on the part of a Minister should not be encouraged. In fact, we know to our bitter detriment of one instance which, I am sure, the Chief Minister himself today will regret wherein a Secretary of the Government was taken from eight rungs down the ladder and made the Chief Secretary to the Government and we know what travails the Government have been undergoing today by making him the Chief Secretary. I do not want to further comment on the matter as a petition is pending in the Supreme Court and such appointments will have their repercussions on the public mind, and people begin to feel that there is something radically wrong in the administration if such things happen too often. But, this, Bill, Sir, does not go to that extent to make that a corrective; it only talks of illegal gratification of receiving money for a thing; there may be other forms by which nepotism is practised. This Bill does not go the whole hog.

Sir, I am reading to you the particular portion of the Bill which says “Whoever being a public man accepts, or obtains”—attempts at acceptance have been taken away—“from any person for himself or for any other person, any gratification whatever other than legal remuneration”. It only talks of any gratification and it does not talk of acts of nepotism which are so common and frequent—I do not say in this Government only—in every State Government all over the country and even in the Centre.

* THE HON. THIRU Si. Pa. ADITANAR: May I ask what is nepotism? From the place where the hon. Member is sitting, when Rajaji was the Chief Minister, I put to him the very same question. I said that the then Government was guilty of nepotism. The answer the learned Rajaji said was: nepotism will mean “appointment of a nephew”. Does it mean the same thing now?

THIRU G. VASANTHA PAI: Nowadays we do not know who is the nephew, and cannot easily figure him out.

[1973 மார்ச் 5]

MR. CHAIRMAN : Nepotism will mean giving appointments to the near and dear. That is all right. The hon. Member may proceed.

THIRU G. VASANTHA PAI : They may be near and dear either by way of relationship or by any other form of close association. That is nepotism. It is not 'neo-patism'. The learned Minister is making a mistake in confusing 'nepotism' with 'neo-patism'. 'Neo-patism' may mean giving appointment to nephews, but not nepotism. I was referring to this for this reason. This 'criminal misconduct' mentioned in this Bill does not go far enough to embrace all sorts of cases which the Government could resort to in pushing up their favourites to the top rungs of the ladder. Sir, we have followed the British democracy. Originally Walpole introduced the system of spoils in that country. That was frowned upon. Andrew Jackson took that "Spoils System" away to the United States where it has come to stay. Even the other day we saw in the papers a millionaire who has supported President Nixon having said, "I am looking forward for an appointment abroad as an ambassador in consideration of my having given him support." I would say that this may be considered all right in some other countries but we, having followed the British system and having thought that we should not be actuated in our governance by methods of nepotism that are prevailing elsewhere in the world, should not now beat a retreat, having given ourselves Articles 309 to 311 of the Constitution. Then I come to the next aspect of the Bill.

MR. CHAIRMAN : The time is up. The hon. Member may please be brief.

THIRU G. VASANTHA PAI : Mr. Chairman, I shall try to be brief. The Bill envisages the appointment of a High Court Judge, a person who is, who has been or who was a High Court Judge as the "Commissioner". My respectful comment on this aspect of the Bill is that no High Court Judge who is in office will accept this post, despite the fact that the remuneration is Rs. 4,000. Why? It is because clause 6 of the Bill provides for the removal of the 'Commissioner' or 'Additional Commissioner' on the

1973 மார்ச் 5] [Thiru G. Vasantha Pai]

ground of misbehaviour. This is against Article 124 (4) and Article 217 (2) of the Constitution of India. According to the Constitutional provisions, a High Court Judge can be removed only by a vote of censure passed in the Parliament. While so, how can this Council or the Assembly or the Government believe that a High Court Judge would accept the appointment as Commissioner when for even an ordinary misbehaviour, his name could be at stake and his appointment be brought to an end? Therefore, a High Court Judge accepting office is entirely ruled out of consideration and they will never agree for appointment to the post of Commissioner under this Bill. The only persons who might accept the post are retired High Court Judges or District Judges or some such persons who hold subordinate posts.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member cannot decide about it.

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, I am only pointing out the lacuna in the Bill. The relevant provision which I pointed out gives a chance to make an attack against a High Court Judge who is appointed Commissioner or any other person appointed as Additional Commissioner for 'misbehaviour'. It is not even 'proved' misbehaviour; but 'mere misbehaviour'. A chance is given for making an attack against a High Court Judge. Suppose the Commissioner makes a decision and somebody makes an allegation that he has misbehaved himself, the possibility of making such an allegation would go a long way to discourage any judge from accepting the appointment, because of the fear that somebody in the Legislature or outside may make an allegation against him, if he gives a judgment against a person or a Minister without fear or favour.

(Hon. Chairman sounded the gong)

Sir, I will try to be brief. I have only two or three more points to make. The other matter I want to mention is about the omission of the Members of the Panchayats, Municipal Councils, etc., from the definition of 'Public man'. Sir, these are the persons who are now the spearheads of our democracy. The omission of such persons by the Select Committee is absolutely wrong, because many things which the Chairman or the Vice-Chairman of

[Thiru G. Vasantha Pai] [1973 ஏப்ரல் 5]

a Municipality can do can also be done through the Members. Therefore, I would say that the omission of 'Members of the local bodies' from the definition of 'Public man' and from the scope of this Act presents a loophole by which the Chairman and Vice-Chairman could easily escape by doing the necessary things through the Members who have been excluded from the operation of this Bill. The original definition should have been retained and the modification by the Select Committee is thoroughly uncalled for.

Then, Sir, the definition of "Public man" does not include a High Court Judge. It only means "any person who is or has been the Chief Minister or any other Minister of the State, a person who is or has been a Member of the Legislative Assembly or of the Legislative Council of the State, or a person who is or has been a Mayor or Deputy Mayor", etc., etc. Now, Sir, by clause 6 of the Bill, we are going to proceed against the High Court Judge for misbehaviour. He should have been included in the definition of 'public man'.

MR. CHAIRMAN: We have no control over the High Court Judges.

THIRU G. VASANTHA PAI: Then the other clause must go. If we have no control, the remedy must be by removal through the Parliament. The High Court Judge cannot be removed by the present enactment. It will be ultra vires Article 124 (4) and Article 217 (2) of the Constitution of India. That is why I am saying that this Bill has got latent defects and that it is not also comprehensive. Under these circumstances, I feel that this Bill has not gone to the length to which it should go. It would still encourage nepotism being practised by the ruling party, whether it be the D.M.K. or the Congress or any other party, and those acts of nepotism could never be called in question. But, on the other hand, if there is a code of conduct for the politicians, like the code of conduct for the lawyers, the code of conduct for the medical men or auditors, then their action can always be investigated and this House itself or the Committee of Privileges could sit in judgment over the matter and see that the matters are agitated in this responsible forum. Thank you, Sir.

1973 மார்ச் 5]

THE HON. THIRU S. MADHAVAN : It is very difficult to convince the hon. Member. Anyhow I will try to convince him. We are not appointing a High Court Judge as a Commissioner directly. We can select a person from among the High Court Judges. Once he is appointed Commissioner, he will not have anything to do with the High Court. Only if he accepts this post, he will be appointed. Then he will be the Commissioner and not a High Court Judge at all. (Interruption) It is very difficult to convince the hon. Member. That is why I said I would try to convince. If that position is accepted, then there is no question of Constitution coming in as a bar to such man serving as Commissioner. What we have provided is that a charge must be made against him. That is not enough. That charge must be proved and must be gone into by the Judges sitting in the High Court. Once they give a finding that the charge of misbehaviour is proved, they pass an order and on that order only, we can remove him.

THIRU G. VASANTHA PAI : My answer to the Hon. Muister is : There is provision in the Constitution whereby any Judge doing any work other than that of a High Court Judge is considered to continue as a High Court Judge and the President must give sanction for it. He does not cease to be a High Court Judge. This matter came up before the Supreme Court and the Supreme Court held that he continued to be a High Court Judge, notwithstanding the fact that he did any work outside the Court. He does not lose his tenure as a High Court Judge or his position as High Court Judge but he will be considered to be on other duty. That is all.

திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம் : மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, பொது வாழ்க்கையில் பணிபுரிவோர் மீது சாட்டப்படுகிற குற்றச் சாட்டுகளை அதிகாரபூர்வமாக நிரூபிக்க வேண்டுமென்ற நிலையில் கொண்டுவந்துள்ள இந்த மசோதாவை வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் பொதுவாக சட்ட நுணுக்கங்களை ஆராய்ந்தவன் அல்ல வென்றாலும்கூட இன்றையதினம் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, எல்லா அரசியல் கட்சிகளும், பொதுவாக திராவிட முன்னேற்றக்

[திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்] [1973 மார்ச் 5]

கழகம் ஆட்சியிலிருந்து இறக்கப்பட வேண்டுமென்று நினைக்கிற எல்லா அரசியல் கட்சிகளும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் மீதும், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மீதும், அமைச்சர்கள் மீதும், மற்றும் பொது வாழ்க்கையில் உள்ள பஞ்சாயத்து போர்டு மெம்பரிலிருந்து கார்ப் பரேஷன் மெம்பர் வரையில் அனைவர் பேரிலும் ஆதாரமில்லாத குற்றச்சாட்டுகளை நாடு பூராவிலும் கூறிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இன்றையதினம் சமதர்ம சமுதாய அமைப்பை நோக்கி தமிழகம் முன்னேறிக்கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தலைமுறைக்குப் பிறகு தமிழகத்தில் ஆட்சி மன்றங்களில், ஆலை அரசர்களும், பஸ் முதலாளிகளும், மிகப் பெரிய தனவந்தர்களும் இருந்த இடத்தில் சமுதாயத்தில் மிக மிகச் சாமானியர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்தவுடன், அவர்களைப்பற்றி எதை வேண்டுமென்றாலும் மக்களிடத்தில் சொல்லலாம் என்ற நிலைமையை வைத்துக்கொண்டு ஆர்ப்பாட்டங்களும் கலவரங்களும் செய்கிற நிலைமை இன்றைய தினம் உருவாகி யார் பேரில் எந்தப் புகார் சொல்லுவது என்று தெரியாமல் புகார் கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பொதுவாக சமுதாயத்தில் இன்றையதினம் மிக எளிய நிலையில் உள்ளவர்கள் பொது வாழ்க்கைக்கு ஒருவதே ஆபத்து என்று நினைக்கும்படி இன்று அரசியல் நிலைமை உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஓரளவு கௌரவமாக இருக்கிறவர்கள் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் கூட நாம் ஏன் பொது வாழ்வுக்குப் போக வேண்டும். இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு ஒதுங்கி வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்று என்னும் அளவுக்கு, பொது வாழ்க்கையில் உள்ளவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களைப்பற்றி எப்படி வேண்டுமானாலும், எதை வேண்டுமானாலும் பேசலாம் என்று இன்றையதினம் தமிழ் நாட்டில் அரசியல் சூழ்நிலை உருவாகி, அரசியல் கட்சிகள் அப்படிப்பட்ட பிரசாரங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதாரபூர்வமாகக் குற்றச்சாட்டுகள் சொல்லுங்கள் என்று சொன்னால், அதை யாரும் ஆதார பூர்வமாகச் சொல்வதில்லை. பொது மேடைகளில் அப்படிப் பேசினால், அதைக் கண்டுபிடித்து அவர்கள் மீது வழக்குப் போட்டால், நான் அப்படிப் பேசவில்லை. என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுகிறார்களே தவிர, வருத்தம் தெரிவித்துவிட்டு, மன்னிப்புக் கேட்டு விட்டுப் போய்விடுகிறார்களே தவிர, அவர்கள்

1973 மார்ச் 5] [திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்]

உன்மையை எந்த விதத்திலும் ஒத்துக்கொள்வதில்லை சமீபத்தில் திருப்பூரில் போடப்பட்ட வழக்கு ஒன்றில் ஒருவரை விசாரித்த போது, நான் பேசியதில் பொதுவாகத்தான் சொன்னேன், என்னென்ன அக்கிரமங்கள் செய்தார்களென்று பேசவில்லை என்று அவர் பேசாதது போலவே அந்தக் கோர்ட்டில் வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறார்.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. க. அறிவழகன் தலைமை)

இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் பொதுவாழ்வில் உள்ளவர்கள் பேரில் கூறப்படுகின்ற குற்றச்சாட்டுகள் விசாரிக்கப்படலாம் என்று சட்டம் கொண்டு வருகின்ற நேரத்தில், எதிர்க் கட்சியில் உள்ளவர்கள் மத்திய சர்க்கார் சட்டம் ஒன்று இருக்கின்றபோது, இந்தச் சட்டத்தை ஏன் கொண்டு வருகிறீர்கள், இந்தச் சட்டமே தேவையில்லை, இது ஒரு கறுப்புச் சட்டம் என்று சொல்வதென்றால், அவர்கள் ஏதோ பயந்துகொண்டு அந்தச் சட்டத்தைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்குகின்றார்கள் என்றுதான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். பொதுவாகவே இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டம் பொது வாழ்வில் உள்ளவர்களைச் சோதிப்பதற்காக, அவர்களைப் பரீட்சை செய்வதற்காக மிக, மிகத் தேவை. அதை உணர்ந்து இந்த அரசு கொண்டுவந்திருக்கின்ற நேரத்தில் அதை வரவேற்று யார், யார் பேரில் புகார்கள் சொல்கின்றோமோ, அவற்றை எல்லாம் ஆதாரத் தோடு சொல்லி அவர்களுக்கு தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இல்லாமல், அந்தச் சட்டத்தை எதிர்ப்பது, அதைக் கறுப்புச் சட்டம் என்று பிரசாரம் செய்து வருவது என்ற நிலைமையில்தான் இருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் சட்டம் ஒன்று இருக்கின்ற நேரத்தில், மாநில அரசு ஒரு சட்டம் எதற்காகக் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற நிலைமையைச் சொல்கிறார்கள். மாநில அரசுகள் மீது விசாரிப்பதற்கு மத்திய அரசு இருக்கின்றது என்று சொல்கின்ற நேரத்தில், மத்திய அரசாங்கத்திலுள்ளவர்கள் தவறு செய்வதை யார் விசாரிப்பது என்று கேட்டால், அதற்குச் சரியான பதில் சொல்வதில்லை. மாநிலத்திலுள்ள நீதிபதிகள் ஆகாது, வெளி மாநிலத்திலிருந்து நீதிபதிகள் வரவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இப்படிச் சொல்லுகின்றவர்கள், மத்திய அரசாங்கத்திலுள்ளவர்கள் பேரில் விசாரணை செய்கின்ற நேரத்தில்—மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் வெளி

[திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்] [1973 ஏப்ரல் 5]

மாநிலங்களிலிருந்து நீதிபதிகள் வரவேண்டுமென்று சொல்வது போல்—வெளிநாடுகளிலிருந்து நீதிபதிகளைக் கொண்டுவந்து விசாரிக்கப் போகிறார்களா என்று தெரியவில்லை. அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் இந்தச் சட்டத்தை மனதார வரவேற்று, இப்படி ஒரு சட்டம் இருப்பது பொதுவாழ்வில் உளவாகளுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்று ஆதரவு தரவேண்டுமே ஒழிய, அதை எதிர்த்துத் தவறான பிரசாரம் செய்கிறார்கள் என்றால், பொது வாழ்வில் தங்களுக்கு ஆபத்து வந்து விடுமோ என்று அஞ்சிப் பிரசாரம் செய்கின்றார்கள் என்று தான் அர்த்தம்.

பொதுவாக இந்தச் சட்டம் இன்றையதினம் ஆட்சியில் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமல்ல. எந்தக் காலத்திலும், எந்தக் கட்சிக் காரர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தாலும், யார் பேரிலும் எப்படிப்பட்ட புகார் வந்தாலும், அதை நிரூபிக்கக்கூடிய அளவில் வசதி இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தை வரவேற்று என்னுடைய சிற்றூரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. காட்டீர் கோபால்: மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, பொதுப்பணியாற்றுவோர் (குற்ற நடத்தை) மசோதாவின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள தலைவர் அவர்கள் அனுமதி தந்தமைக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்தச் சட்டத்தை மாண்புமிகு சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன நேரத்தில், 1952-ஆம் ஆண்டு மத்திய அரசு இதே நோக்கத்தோடு கொண்டு வந்த அந்தச் சட்டத்தினுடைய நன்மைகளையும் விளைவுகளையும் விளக்கிச் சொன்னார்கள். இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்ற, இந்தச் சட்டத்தின் நன்மைகளையும் விளைவுகளையும் பற்றி அழகாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். தனிப்பட்ட எந்தக் குடிமகனும் பொதுப்பணி ஆற்றுவோர் மீது குற்றமிருக்குமானால், குற்றமிருப்பதற்கு ஆதாரமிருக்குமானால், அவைகளைக் கொண்டுவந்து வைத்து அந்தப் பொதுப்பணியாற்றுவோர் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு இந்தச் சட்டம் அழகான விதி முறைகளை வகுத்துள்ளது என்கின்ற

1973 மார்ச் 5] [திரு. காட்டேர் கோபால்]

காரணத்தால், அதை நான் முழு மனதோடு வரவேற்கிறேன். அதேபோல் ஆதாரமற்ற வகையில், வேண்டுமென்றே புழுதிவாரித் தூற்றுகின்ற வகையில், குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஆதாரமில்லா விட்டாலும் நிரூபிப்பதற்கு வழி வகை இல்லாவிட்டாலும், எதையும் பேசலாமென்ற நிலைமை இருக்கின்ற இந்த நேரத்தில் இந்தச் சட்டம் கொண்டு வந்துள்ளது மிக, மிக அவசரமும் அவசியமுமாகும். நல்ல நேரத்தில், சரியான நேரத்தில் வந்திருக்கின்ற நிலைமையில் இதை நான் பெரிதும் வரவேற்கிறேன்.

சுதந்திரமான நீதிபதிகள் இந்த மாதிரியான குற்றச் சாட்டுகளை விசாரிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. குற்றம் யார் மீதும் சாட்டப்படுகிறது என்பது மட்டுமல்லாமல், குற்றம் சாட்டுகிறவர்கள் சரியான ஆதாரத் தோடு குற்றஞ்சாட்டாமல், அது பொய்க் குற்றம் என்ற நிலைமை எழுமேயானால், அவர்களைத் தண்டிப்பதற்கு வழி வகுத்திருப்பது பெரிதும் வரவேற்கத்தக்கது. இதே மாதிரியான சட்டம் மஹாராஷ்டிர மாநிலத்தில் வகுக்கப்பட்டபோது, அமைச்சரவையில் உள்ளவர்களுக்கு என்ன நிலைமை என்று பார்க்கின்றபோது, முதலமைச்சர் என்ற அந்தப் பகுதியை பிரித்து விட்டு ஏனைய அமைச்சர்களை மட்டும் சேர்த்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இங்கே, முதலமைச்சர் அவர்கள் மீது குற்றமிருந்தால்கூட, தனிப்பட்ட எந்தக் குடிமகனும் குற்றம் சுமத்த முடியுமென்கின்ற கன்மையில், இந்தியாவிலேயே வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாமல் முதலமைச்சராகவே உட்கார்ந்து கொண்டு ஒரு சட்டத்தை இயற்றுகின்ற துணிச்சலைப் பெற்றுள்ள நமது டாக்டர் கலைஞர் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்.

இந்த நேரத்தில் இந்தச் சட்டம் என்ன காரணத்தால் கொணரப்படுகிறது என்று பார்க்கின்றபோது, நான் உங்களுக்கு ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களானாலும், அமைச்சர்களானாலும் சட்டத்தை மதித்து சில கொள்கைகளை நியாயமான வகையில் பின்பற்ற வேண்டுமென்பது எல்லோராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட நிலைமை. ஆனால் 1926-ஆம் ஆண்டின் தொழிற் சங்கப் பதிவுச் சட்டத்தின்படி ஒரு சங்கத்தின் தலைவரை அந்தச் சங்கத்தின் உறுப்பினர்களாக இருக்கின்றவர்கள் தேர்ந்தெடுப்பதுதான் முறை. இந்தியா

[திரு. காட்டூர் கோபால்]

[1973 மார்ச் 5]

முழுவதற்கும் இந்தச் சட்டம் இருக்கிறது. எந்த மாநிலத்திலும் இதில் எந்தவிதமான மாறுதலுமில்லை. இங்கே மட்டும் ஒரு வேடிக்கை. நம்முடைய மாநிலத்தில் கடந்த நான்கு, ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்பு, ஓராண்டு காலமாக எல்லா மாற்றுக் கட்சித் தலைவர்களும் ஒரு மத்திய அமைச்சர் உள்ளிட்டு, அத்தனைபேரும், அந்தச் சட்டத்திற்கு முரணாக இங்கே நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு தொழிற் சங்கத்தில் என்னைத் தலைவராக நியமித்தார் என்ற குற்றச்சாட்டை ஆதாரமில்லாமல், உண்மையில்லாமல், சொன்னார்கள். இவைகளையெல்லாம் பார்த்துக் கின்றபோது, இப்படி ஆதாரமற்ற குற்றச் சாட்டுகள் கொண்டு வந்தால் தண்டிக்கும் வகையில் ஒரு விதி சேர்க்கப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. பொதுவாழ்வில் ஈடுபடுகிறவர்கள் எதைப் பேசினாலும் அது தங்களுடைய அரசியல் வளர்ச்சிக்கு உதவுமென்று கருத இனி வாய்ப்பு இல்லை. இனி வேண்டாத குற்றச் சாட்டுகளைச் சொல்வதற்கு வழி இல்லை என்பதற்கான வகையில் இந்தச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் அமைந்திருக்கின்றன என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பி.ப.
5-00

அதே நேரத்தில் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவருகிறபோது இன்னொரு விஷயத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். எங்களுடைய நடவடிக்கைகளில், அவர் சட்ட மன்ற உறுப்பினராக இருந்தாலும் மேலவை உறுப்பினராக இருந்தாலும், அமைச்சர்களாக இருந்தாலும் கொஞ்ச காலமாகப் பார்க்கிறோம், ஆட்சியின் கொள்கைகளைப் பற்றி யாரும் குறை சொல்லுவதில்லை. இந்த ஆறு ஆண்டுகளிலே சொன்னதும் இல்லை. ஆட்களைப் பற்றிக் குறை சொல்லுகிறார்கள். இப்படியெல்லாம் குறை சொல்லுவதன் மூலம் உண்மையை மறைக்க முடியும் என்ற நிலையானது ஜனநாயக ஆரோக்கியத்திற்குக் கேடானது ஆகும். அந்த ஜனநாயக ஆரோக்கியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு இந்தச் சட்டம் முழுக்க முழுக்க உதவிசெய்கிறது. ஊழல் குற்றச் சாட்டுகள் என்று குடியரசுத் தலைவரிடம் கொண்டுபோய் ஒரு கட்சியினர் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

என்னுடைய பெயரைப் பயன்படுத்தி நான் சார்ந்திருக்கின்ற தொழிலாளர் முன்னேற்ற சங்கத்தை இந்த ஆட்சி இயந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி வளர்ப்பதாக உண்மைக்கு மாறான, களங்கம்

1973 மார்ச் 5]

[திரு. காட்டீர் கோபால்]

கற்பிக்கின்ற வகையில் குற்றச்சாட்டு கொடுத்திருக்கிறார்கள். பிகத் தைரியமாக மாற்றார்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் குற்றம் சொல்ல முடியும் என்று கருதுகிற காரணத்தால் எங்கள் மீது கனம்கம் கற்பிக்கிறார்கள். வன்முறைக்கும் எனக்கும், நான் சார்ந்திருக்கிற கட்சிக்கும் கொஞ்சம் கூட சம்பந்தம் இல்லை பென்னுலும் குடியரசுத் தலைவரிடம் முறைகேடான குற்றச்சாட்டுகளைத் தைரியமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கடந்த ஒரு ஆண்டு காலத்திற்குள்ளாக சிம்சன் தொழிற்சாலையில் 57 பேர் அடித்து நொறுக்கப்பட்டு, மண்டை உடைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். எங்களுடைய பெருமதிப்பிற்குரிய தோழர் பிரதாபசந்திரன் தொழிற்சாலையிலேயே சாகடிக்கப்பட்டிருக்கிறார். பினாமாகத் தான் அவருடைய உடல் கிடைத்தது. அதற்குப் பின்னாலே திருமங்கலம் அருகில் தோழர்கள் செல்வராஜ், மணி ஆகியோர் 10 நாட்களுக்கு முன்னால் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் அலுவலியம் பெளடர் தொழிற்சாலையில். 'விக்' தொழிற்சாலையில் 500 பெண்கள் பணியாற்றுகிறார்கள். அங்கே உள்ளேயே புகுந்து தாக்கியிருக்கிறார்கள். யூனியன் கார்பைடு தொழிற்சாலையிலும் பல தோழர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நான் இதனைச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் பேரவைத் தோழர்கள் தாக்கப்பட்டு வருகிறார்கள் என்பது தான் உண்மை. ஆனால் என்ன நடக்கிறது? தலைவர் அவர்களே, ஒரு நிமிஷம். என்னுடைய 43 ஆண்டு வாழ்க்கையில் எவரையும் அடித்துக் கூடப் பாரக்காத, அந்த சுபாவமே இல்லாத என்னையும், அதே போல்—நான் சார்ந்திருக்கிற கட்சியிருக்கிறதே, அது நாட்டுக்கு எடுத்துக் காட்டாக, உலகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக, எதையும் தாங்கித் தீரவேண்டும், அதனாலே தான் வளமுடியும் என்ற முறையில், மறைந்த போற்றி அண்ணா அவர்களாலே வளர்க்கப்பட்ட கட்சி, டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் அண்ணா அவர்களுக்குப் பின்னாலே, அண்ணாவை அப்படியே பிரதிபலிப்பது போன்று நல்ல உள்ளத்துடனும், நல்ல பாங்குடனும் எதையும் தாங்குகின்ற வகையில் இருக்கின்ற காரணத்தால்—அக்கட்சியையும் மாற்றார்கள் அவதூறுகக் குற்றம் சொல்லுகிறார்கள். உண்மைக்குப் புறம்பாகக் குற்றம் சாட்டுகிற முறை நடைபெறாமல் தடுப்பதற்கு வழிவகை செய்கின்ற முறையில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற இந்தச் சட்டத்தை நான் வரவேற்கிறேன். இது முக்கியமான நேரத்தில் வந்திருக்கிறது.

[திரு. காட்டூர் கோபால்]

[1973 மார்ச் 5]

தக்க தருணத்தில் வந்திருக்கிறது. துணிச்சலோடு தைரியம் இருக்கிறவர்கள், குற்றம் சாட்டுகின்றவர்களாக இருந்தாலும், சாட்டப்படுகின்றவர்களாக இருந்தாலும் சரி, மனதிலே பயம் இல்லாமல், இந்தச் சட்டத்தினைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். மடியில் கனம் இல்லாமல் இருந்தால் வழியில் பயமிருக்கத் தேவையில்லை; எனவே இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று தெரிவித்து அமர்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, பொதுப் பணியாற்றுவோர் (குற்ற நடத்தை) சட்ட முன் வடிவை இந்த அவையில் கொண்டுவருகிறபோது, மாண்புமிகு சட்ட அமைச்சர் அவர்கள், இது எதற்காகக் கொண்டு வரப்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். இந்தச் சட்டம் ஒரு தேவையற்ற சட்டம் என்ற முடிவு முன்னாலேயே எங்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அது தேவையற்றது மட்டுமல்ல, சட்டமே தவறாக இருக்கிறது என்பது எங்களுடைய கருத்து ஆகும். இந்தச் சட்டம் கொண்டுவருவதற்கான காரணங்களைச் சொல்லுகிறபோது, அவர்கள், குறிப்பாக, 1952-ல் இயற்றப்பட்ட 'கமிஷன் ஆப் என்சூயரி ஆக்ட்' என்ற மத்திய அரசின் சட்டம் போதாது என்று கருதுகிறோம் என்றார்கள். அந்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், அரசாங்கம் கருதினால் அல்லாது யார் மீதும் நடவடிக்கை எடுக்கின்ற வாய்ப்பு இல்லை என்ற நிலையை சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே விளக்கமாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்தும் கூட அதே நிலை தான். அரசாங்கம் விரும்பினால் அல்லாமல் வேறு வழியில் பொதுப்பணியாற்றுவோர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க இதில் வகை செய்யப்படவில்லை என்பது இந்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்து நான் கொண்டுள்ள கருத்தாகும். காரணம் என்னவென்றால் இதிலே உள்ள பிரிவு 18-இன் படி, பொதுவாழ்வில் ஈடுபட்டு, அமைச்சராகவோ, சட்டமன்ற உறுப்பினராகவோ இருக்கின்ற ஒருவர் மீது ஏதாவது ஒரு புகார் தரப்படுமானால், அந்தப் புகாரை இதற்கென்று நியமிக்கப் பட்டுள்ள கமிஷனர் விசாரித்து, அந்தப் புகார் உண்மையானதென்றோ, அல்லது உண்மையற்றது என்றோ முடிவுக்கு வருகிறார். பிறகு என்ன செய்கிறார்கள்? அதை அரசுக்குத் தான் அனுப்ப

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கிறார்கள். ஒரு அமைச்சர் மீதோ, முதலமைச்சர் மீதோ, சட்டமன்ற உறுப்பினர் மீதோ தவறு இருக்கிறது, 'பிரைமா பேசி', அடிப்படையில் உண்மையிருக்கிறது என்ற நிலைமை இருந்தால், அதை மறுபடியும் அரசுக்குத்தான் அனுப்புகிற நிலைமை இருக்கிறது. தனிப்பட்டவர் யாராவது கொடுத்த குற்றச்சாட்டு 'பால்ஸ், பிரிவல்ஸ், வெக்சேசியஸ்' ஆக இருக்குமானால், அவர் நேரடியாகக் கோர்ட் மூலம் விசாரிக்கப்படுகின்ற நிலையை இந்தச் சட்டம் உருவாக்குகிறது. ஆனால், ஒரு அமைச்சர் தவறு செய்துவிட்டால், அந்தத் தவறு அடிப்படையில் நிரூபிக்கப்பட்டாலும் கூட, அந்தத் தவறை நேரடியாக கோர்ட்டுக்கு அனுப்ப முடியாது என்ற நிலைமை இந்தச் சட்டத்தில் இருக்கிறது. 1952-ஆம் வருஷச் சட்டத்தில் அரசாங்கம் நினைத்தாலல்லாமல், ஒருவர் மீது எந்த விதமான குற்றச்சாட்டுக்கும் நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது. அதே மாதிரி ஒரு பிரிவை இதிலே வைத்திருக்கிறதைப் பார்க்கும்போது, ஒரு அமைச்சர் மீது தவறு இருக்கிறது, ஒருவர் லஞ்சம் வாங்கினார் என்றால், அந்தப் புகார் கொடுத்த பிறகு, அந்தப் புகாரில் அடிப்படையிருக்கிறது என்ற பிறகும் கூட, அதை அரசுக்கு அனுப்பவேண்டும் என்று 18-வது செக்ஷனில் அவர்கள் போட்டிருப்பதாக நான் கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : shall be prosecuted என்று இருக்கிறது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : 18-வது பிரிவு என்ன சொல்லுகிறது என்று விவாதிப்பதற்கு, நான் சட்ட நுணுக்கம் தெரிந்தவன் அல்ல. அதை வாசிக்கிறேன்

"Where as a result of any detailed investigation under sub-section (4) of section 10 in respect of a complaint of criminal misconduct against a public man, the Commissioner or an Additional Commissioner is of opinion—that it is expedient in the interest of justice that the public man against whom criminal misconduct has been alleged, should be prosecuted for an offence under section 15".

இரண்டுவிதமான கருத்துக்களுக்கு வரமுடியும். ஒன்று, அவர் தவறு செய்தார் என்ற கருத்து. அப்படித் தவறு செய்தவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்ற ஒரு கருத்தை அவர் சொல்லலாம். "that the allegation has not been substantiated, he shall record a finding to that effect stating his reasons there

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1973 ஏப்ரல் 5]

for and report the same to the Government". அவர் தவறு செய்யவில்லை என்ற முடிவுக்கும் வரலாம். அதிக பட்சம் அவர் என்ன செய்ய முடியும்? எப்படியிருந்தாலும் கூட காரண காரியங்களுக்கு ஒரு விரிவான அறிக்கையை அரசாங்கத்திற்கு மறுபடியும் அனுப்ப வேண்டுமென்று போட்டிருக்கிறார்கள் அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பவேண்டுமென்று போட்ட பிறகு, ஒரு அமைச்சர் மீது ஒரு புகார் வந்து அரசாங்கத்துக்கு அனுப்பினால், அரசுக்கு அந்தப் புகார் வரப்பட்டு, கோர்ட்டுக்கு அனுப்பினால் அல்லாமல் வேறு வழியில்லை என்ற நிலைமை, இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமை இருந்தால், அது எப்படி, பொதுப்பணியாற்றுவோர் மீது யாரேனும் 'கம்பினேயின்ட்' கொடுத்தால் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை வரும் என்ற கருத்தை நான் தெளிவாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 1952-ஆம் வருஷத்திய சட்டத்திற்கும் இதற்கும் மிகுந்த வேறுபாடு இல்லை, மாறுபாடும் இல்லை என்ற அளவில் தான் இந்தச் சட்டம் இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, நான் குறிப்பிட விரும்புவது, முதலில் இந்தச் சட்டம் வரும்போது என்ன சொன்னார்கள், எதற்காகக் கொண்டு வரப்படுகிறது என்று சொன்னார்கள்? முக்கியமான காரணம், பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவர்கள் நல்ல நிலைமையில் இருக்க வேண்டும். லஞ்சம் வாங்கக்கூடாது; ஆனால் அப்படிப்பட்டவர்கள் இருந்தால் அவர்களை விசாரிப்பதற்கு தனியாக ஒரு சட்டம் போடவேண்டியிருக்கிறது; அது தான் 'ஆப்ஜெக்ட்ஸ் அண்டு ரீசன்ஸ்' என்று முதல் முதலில் சட்டசபைக்கு அனுப்பும் போது சொன்னார்கள். ஆனால் இது சட்டமன்றத்திற்கு வந்த பிறகு, அது ஒரு 'செலக்ட் கமிட்டி'க்குப் போகும்போது, அந்த ஆய்வுக் குழுவில் என்ன சொன்னார்கள்? இன்னொரு காரணத்தைச் சேர்த்தார்கள். அதைச் சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்கும்போது என்ன என்ன காரணங்கள் என்பதையெல்லாம் சொல்லியிருந்தால், நல்லது. பொது வாழ்க்கையில் இருப்பவர்கள் நல்ல முறையில் இருக்க வேண்டும், லஞ்சப் புகார்கள் வந்தால் சரியான முறையில் விசாரிக்கப்பட வேண்டும், இப்போது இருக்கின்ற சட்டம் சரியானதாக இல்லை என்பதற்காகத் தான் வேறு ஒரு சட்டம் கொண்டுவருகிறோம் என்று முதலில் சொல்லிவிட்டு,

1973 மார்ச் 5] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

அதற்குப் பிறகு தவறான புகார்கள் கொடுத்தால், போலியான புகார்கள் கொடுத்தால், அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்கும் இந்தச் சட்டம் வந்திருக்கிறது என்று இரண்டாவது 'ஆப் ஜெக்ட்டை' செலக்ட் கமிட்டியில் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். நாங்கள் இதை முன்பே எதிர்பார்த்தோம். இரண்டாவதாகச் சொன்ன காரணத்திற்காகத் தான் இந்தச் சட்டம் வந்திருக்கிறது என்ற அபிப்பிராயம் முதலிலேயே எனக்கு உண்டு. அந்தக் காரணத்தினால் தான் வெளிநடப்புக் கூடச் செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அரசியலிலே இருப்பவர்கள், பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் மீது போலியான புகார், தவறான புகார் கொடுப்பார்களானால், அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் தான். ஆனால் அதே சமயத்தில் யார் மீது புகார் கொடுக்கிறார்கள் என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். மிகவும் உன்னதமான, மிகவும் முக்கியமான, அதிகாரத்தில் இருக்கக் கூடியவர்கள், பதவியில் இருப்பவர்கள் மீது ஒரு புகார் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், சாதாரண குடிமகனாக இருப்பவனுக்கு, புகார் கொடுக்கின்றவனுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்புக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அது முக்கியம். இல்லாவிட்டால் புகாரே வராத ஒரு நிலைமை கூட ஏற்படும். சட்ட சபையிலே உறுப்பினர்களாக இருப்பவர்கள் இந்தச் சட்ட மன்றத்திலே பேசுகிறபோது, ஆதாரத்தோடு தான் பேச வேண்டுமென்றால் சட்ட மன்றத்திலே யாரும் பேச முடியாத முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு விடக்கூடும். அந்தக் காரணத்தினாலே தான்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: இப்போதும் ஆதார மில்லாமல் அவதூறான குற்றச்சாட்டுக்களை பேரவையிலோ, அல்லது இந்த மன்றத்திலோ எங்கும் சொல்ல முடியாது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: சட்ட மன்றத்திலே பேசுகிற பேச்சின் மீது எந்த விதமான நடவடிக்கையோ, எந்த விதமான வழக்கோ கோர்ட்டுகளிலே எடுக்கப்பட முடியாது என்ற பாதுகாப்பு நம்முடைய அரசியல் சட்டத்திலே தெளிவான வகையிலே சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் கூடச் சொல்லுவேன் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களுக்காக ரூல்ஸ் கூடப்போடலாம். ஆனால் வெளியிலே வழக்குகள் போட முடியாது. என்ன காரணம்? பேச்சுரிமை காப்பாற்றப்பட்ட

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1973 ஏப்ரல் 5]

வேண்டும். அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் மீது ஒரு புகார் சொல்லுவது என்றால் அதை நிரூபித்தால் தான் சாத்தியமாகும் என்ற நிலைமை இருக்குமானால், யாரும் புகார் செய்ய அச்சப் படுவார்கள் என்ற காரணத்தினாலே தகுந்த ஒரு பாதுகாப்பு . . .

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: பேச்சுரிமை காப்பாற்றப் பட்டவேண்டுமென்பதிலே இரு வேறு கருத்திற்கு இடமில்லை. ஆனால் அந்த உரிமை கண்ணியத்தோடு காப்பாற்றப்பட வேண்டுமா, வேண்டாமா?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: கண்ணியத்தோடு காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பதை நான் முழு மனதோடு ஒப்புக்கொள்கிறேன். அதே சமயத்தில் புகார் கொடுப்பவர்களுக்கும் தகுந்த பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும் என்பதை மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். ஏனென்றால். . .

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அதே போலத் தான் பொறுப்பிலே இருக்கின்றவர்களுக்கும் தகுந்த பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: இதைப்பற்றி நான் ஆட்சேபிக்க வில்லை. ஏனென்றால் அமைச்சர்களாக இருக்கின்றவர்களுக்கு, சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களாக இருக்கின்றவர்களுக்கு அது மாதிரியான நிலைமைகள் ஏற்படுகின்றன. அது மாதிரி நிலைமைகள் ஏற்படும்போது, அவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும். புகார்கள், அவதூறான புகார்களாகவோ, தவறான புகார்களாகவோ இருக்குமானால், அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் தான். ஆனால் தண்டிக்கப்பட வேண்டுமென்கிற ஒரு நிலைமை வருகிற போது, அதிக தண்டனையாக இருக்குமானால், தண்டிக்கப் படுவோம் என்ற பயத்தினாலேயே அவர்கள் புகார் எதுவும் சொல்லாமல் இருப்பார்களேயானால் . . .

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: புகார்கள் கொடுப்பவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள், அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதற்கு ஒரே ஒரு உதாரணத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். புகார் பட்டியலைக் கொடுத்தார்கள். டில்லிக்குக் கொண்டுபோய் கொடுத்தார்களே அந்தப் புகார் பட்டியலில் காணப்படுகிறது நாம் “மெட்ராஸ்

1973 ஏப்ரல் 5] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

டெனண்ட் ப்ரொடக்ஷன் ஆக்ட்” என்ற 1921-ம் ஆண்டு ஆக்டிவ் 1972-ம் ஆண்டு ஒரு திருத்தம் கொண்டுவந்தோம். அந்தத் திருத்தத்தை சில பணக்காரர்களுடைய நன்மைக்காக இந்த அரசாங்கம் கொண்டு வந்தது என்று திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரனும், வேறு சில கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர்களும் சொன்னார்கள். ஆளுநர் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் கூட இதே கருத்தைக் கூறினார்கள். ஆனால் புகாரிலே எம். ஜி. இராமச்சந்திரனும், மற்றவர்களும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் கையெழுத்துப் போட்டிருந்தார்கள். இப்படிப் பணக்காரர்களுக்குச் சாதகமாக இந்தச் சட்டம் தீர்த்தப்பட்டிருக்கிறது என்பது அவர்களுடைய குற்றச்சாட்டு. வேடிக்கை என்னவென்றால் உயர் நீதிமன்றத்தில் அந்தத் திருத்தம் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. அதிலே சில ஓரப் ஹோல்ஸ் இருந்தன. ஆதலால் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டுவிட்டது. இது பணக்காரர்களுக்குச் சாதகமாகத் திருத்தம் செய்யப்பட்டது என்று டில்லியிலே ஜனாதிபதியிடத்திலே யார் கொண்டு போய் புகார் கொடுத்தார்களோ, அதே முக்கியஸ்தர்கள், அவர்களுடைய கட்சியினர் திரு. கே. டி. கே. நங்கமணி, திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள், திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரனுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. வேலப்பன் என்கிற எம்.எல்.ஏ., பழைய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த எம்.எல்.ஏ. ஆகியவர்கள் கடந்த 10 நாட்களுக்குள்ளாக, கடிதம் எழுதி, அந்தத் திருத்தம் கோர்ட்டிலே அடிப்பட்டுப் போய்விட்டது, ஆகவே ஏழை மக்களுடைய நன்மைக்காக அந்தத் திருத்தத்தை மறுபடியும் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். இன்று காலையிலே அந்தத் திருத்தம் நிறைவேறியிருக்கிறது. ஆகையினால் புகார் கொடுப்பவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இப்படிப்பட்டவர்களெல்லாம் பொறுப்பிலே இருக்கின்றவர்கள் மீது புகார் கொடுத்து விட்டு, புழுதி வாரித் தூற்றிவிட்டு, எந்த மேடையிலும், “நாங்கள் புகார் கொடுத்திருக்கிறோம், மர்மப் பேழையிலே எல்லாம் அடங்கி இருக்கிறது, விசாரணை வைக்க வேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தால், ஒரு அரசாங்கத்திலே, பொறுப்பிலே இருந்து 4½ கோடி மக்களுடைய பயனுக்காகவும், நன்மைக்காகவும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றவர்கள் மீது களங்கங்கள், மாசுகள் சுமத்தப்படுமேயானால், அந்த அரசாங்கம்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1973 ஏப்ரல் 5]

கத்திலே இருக்கின்றவர்கள், இந்த நாட்டு மக்களை நடத்திச் செல்கிற நேரத்தில் ஒவ்வொரு அங்குலமும் சந்தேகத்திற்குரியதாக ஆகியேன். ஆகவே புகாரை சமத்தப்படுகிறவர்கள் சந்தேகத்திற்குரியவர்களாக இல்லை, புகாரைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கின்றவர்கள் தான் சந்தேகத்திற்குரியவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக நான் இதனை ஒரு எடுத்துக்காட்டாக வைக்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, அரசியலிலே இருப்பவர்கள் புகார்களைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கலாம். எதிர்க்கட்சியிலே இருப்பவர்கள் சேர்ந்து புகார்களைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கலாம். சில சமயங்களிலே வெளியிலே இருப்பவர்கள், “இன்னசெண்ட்” ஆக ஏதாவது ஒரு நிலைமைக்குத் தகுந்தபடி புகாரைக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கலாம். வேறு எந்த விதமான கட்சி சார்பாகவோ, வேறு காரணங்களுக்காகவோ இல்லாமல் தனிப்பட்ட முறையில் கொடுக்கலாம். இந்தச் சட்டம் நம்முடைய அமைச்சரவர்கள் சொன்னது போல இன்றைய ஆட்சிக்காக மட்டும் கொண்டுவரப்படவில்லை. இனிமேல் வரக்கூடிய ஆட்சிக்காகவும், இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்கு இருக்கக்கூடிய ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் சாதாரணமான ஒரு குடிமகன் ஒரு புகாரைக் கொடுப்பதற்குத் தடங்கல் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தான் என்னுடைய வாதமாக இந்தச் சட்டத்திலே வைத்திருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

புகார் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுமானால், அவர்கள் ஒரு பய உணர்ச்சி காரணமாக அந்தப் புகாரைக் கொடுக்காமலிருக்கக் கூடிய நிலைமைகள் ஏற்படுத்தப்படும் என்பது தான் என்னுடைய கருத்தாகும். இப்படி ஒருவர் ஒரு புகார் கொடுக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டால், அவருக்கு தண்டனை கொடுக்கப்படுகிறது. பொது வாழ்விலே ஈடுபட்டவர்கள் குற்றம் செய்தவர்கள் என்று கருதப்படுவார்களானால் அவர்களுக்கு ஒரு தண்டனை கொடுத்திருக்கிறோம். என்ன தண்டனை? ஏழு ஆண்டுகள் தண்டிக்கப்படுவார்கள். அதேபோல புகார் கொடுத்தவர்களுக்கும் ஒரு தண்டனை கொடுத்திருக்கிறோம். அவர்களுக்கு

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

வேறு விதமான தண்டனையை நாம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். பிரிவு 11-ன் படி அவருக்கு பைன் போடலாம் என்ற நிலைமையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். பைன் எவ்வளவு போடலாம் என்று இந்தியன் பீனல் கோடில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கிரிமினல் புரோஸீஜர் கோடிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள், சிவில் புரோஸீஜர் கோடிலே அதைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பொய்ப் புகார் கொடுத்தவர்களுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் 'பைன்' போடலாம் என்று அதிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய சட்டத்திலே என்ன சொல்லியிருக்கிறோம்? அப்படி அவருக்கு ஒரு 'பைன்' போட வேண்டுமானால், எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் 'பைன்' போடலாம் என்று நாம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். யாராவது ஒருவர் புகார் கொடுக்கும்பொழுது, அந்தப் புகாரிலே உண்மையாக நடந்ததைக் கூடக் கொடுத்திருக்கலாம். இந்தியன் பீனல் கோடிலும், மற்ற சட்டங்களிலும் இதைப் பற்றி நன்றாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். இதிலே விதி விலக்கெல்லாம் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றது. அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் with an intention to cause injury கொடுக்கப்பட்ட அந்தப் புகார் அவர்களுக்கு ஒரு காயத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய அளவிலே with an intention to cause injury and also it should be a false charge without just or reasonable cause. என்று அதிலே போட்டார்கள். இப்படி அதற்கு அவர்கள் அன்றைக்கு ஒரு டெபனிஷனைக் கொடுத்தார்கள். ஆனால் நம்முடைய சட்டத்திலே, அதிலே இருந்ததையெல்லாம் எடுத்துவிட்டு, அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட புகார் அவதூறுகக் கருதப்படுமானால், அவர்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்கலாம், அந்தத் தண்டனை 'பைன்' ஆக இருக்கலாம்; அந்த பைன் எவ்வளவு என்று சொன்னால், எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் 'பைன்' போடலாம் என்று வைத்திருக்கிறோம். எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் என்று சொன்னால், லட்ச ரூபாய் கூடப் போடலாம். இரண்டு ஐட்ஜ்களிடம் போகலாம் என்று வைத்திருக்கிறீர்கள் என்றாலும் கூட நேரிடையாக அவர்களை அழைத்து விசாரிப்பதற்குக் கூட வலி இல்லாது, "நேசரல் ஜஸ்டிஸ்" கூட இல்லாமல் இந்தக் கிளாசின் படி பைன் போடலாம்.

அதிலே இரண்டு சட்டங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு சட்டத்தின் வாயிலாகப் போனால் ஆயிரம் ரூபாய் தான் பைன். இந்தச்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1972 ஏப்ரல் 5]

சட்டத்தினுடைய வாயிலாகப் போனால் அதற்கு 10 ஆயிரம், ஒரு லட்சம். ஒரே குற்றத்திற்கு இரு சட்டங்களின்கீழ் இரு விதமான நடவடிக்கை அல்லது பெனல்டி எப்படி வைத்துக்கொள்ள முடியுமென்ற கருத்தும் எனக்குப் புரியாத ஒன்றாகும். எனவே இது அளவிற்கு அதிகமான ஒரு முறை . . .

THE HON. THIRU Si. Pa. ADITANAR : The hon. Member may kindly read the provision. It has not provided for unlimited compensation. It says 'damages' by way of compensation. The damages will be limited to the injury caused and the compensation will be reasonable. The Courts will decide that.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, இந்தியன் பினல் கோடிலே ஆயிரம் ரூபாய் என்று வரையறுத்திருக்கிறது. அது "பைன்" ஆக இருக்கலாம், காம்ப்ன்சேஷனாக இருக்கலாம், நஷ்ட ஈடாகவும் இருக்கலாம். எதுவாக இருந்தாலும் பணம் கொடுப்பது அவர்கள் கொடுப்பதை வாங்குவது இன்னொருவர். அவர் எவ்வளவு கொடுப்பது என்ற வார்த்தையைப்பற்றிப் பிரச்சினையிலலை; எவ்வளவு கொடுப்பது என்பதற்கு ஒரு முறை இருக்க வேண்டும் என்று . . .

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : இப்போதே இந்தச் சட்டம் இல்லாமலே பார்ப்போம். 10 லட்ச ரூபாய், 5 லட்ச ரூபாய், 20 லட்ச ரூபாய் என்று மான நஷ்ட வழக்குப் போடுகிறோம். ஆனால் கோர்ட்டிலே அப்படியே 10 லட்சமோ, 20 லட்சமோ, அப்படியே கட்டு என்று தீர்ப்பு வழங்குவதில்லை. சில நேரங்களில் 1 ரூபாய் பைன், ஒரு ரூபாய் மான நஷ்டம் என்று கூடப் போடுகிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அது தனிப்பட்ட முறையிலே செய்வது. யார் அந்தப் புகாரைக் கொடுக்கிறார்களோ அவர்கள் இவ்வளவு நஷ்ட ஈட்டுக்கு தகுதியானவர்கள் என்ற அளவிலே போடுகிறார்கள். அதைப்பற்றி நான் பேசவில்லை. ஆனால் தனிப்பட்ட முறையிலே இந்தியன் பினல் கோடிலே 'பைன்' என்று போடவில்லை. நம்முடைய சட்டத்திலே "பைன்" என்று இருக்கிறதைப் பார்க்கிறபோது, அதை தீர ஆராய்ந்து எழுதினாலும் அது மாதிரி ஒரு பிரிவை வைத்திருக்கிறார்கள்.

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

அதிலே வைத்திருப்பதைப் பார்க்கிறபோது, அப்படி எவரும் புகார் கொடுக்காமல் போய்விட வேண்டுமென்ற பய உணர்ச்சியை. . .

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, மாண்பு மிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொல்கிற யோசனை களை ஏற்றுச் சில திருத்தங்களைச் செய்தால் ஒப்புக்கொள்கிறாரா?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: தலைவரவர்களே, நேற்றைய தினம் நான் பல திருத்தங்களைக் கொடுத்தேன். அமைச்சரவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஆகவே இன்றையதினம் ஒப்புக்கொள்வார் என்ற நம்பிக்கையில்லை. ஆங்கிலத்திலே சொல்வார்கள் hypothetical questions என்று. இதைப் போன்ற கேள்விக்கு நான் விடை அளிக்க வேண்டுமா என்பதை நீங்களே யோசிச்சு வேண்டும் என்று நான் குறிப்பிட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்னொன்றையும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். செக்ஷன் 18-லே ஒரு குறை இருப்பதாகக் கூட நான் கருதுகிறேன். அமைச்சரவர்கள் இதைக் கொஞ்சம் ஆராய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். செக்ஷன் 15-லே அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்? பொது வாழ்விலே இருப்பவர்கள் குற்றம் செய்தால் ஏழு ஆண்டுகள் தண்டனை என்று போட்டார்கள். அதற்கு 'கிரிமினல் லா'-ல் 'அமென்ட்மென்ட்' கொடுத்து மாறுதலைச் செய்துவிட்டார்கள். ஆனால் 16-வது செக்ஷனில், எந்த விதமான தண்டனையைக் கொடுப்பது என்பதற்காக ஒரு திருத்தமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே தப்பித்துக்கொள்ள அது வாய்ப்பாக இருக்குமென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மேலும் அதுபற்றி ஆராய வேண்டுமென்று அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, திரு. சந்தானம் கமிட்டியில் இன்னொன்றையும் சொன்னார்கள். 'பிரைமா பாசி கம்ப்ளெயின்ட்' என்ற அளவிலே ஒன்று வருமானால், பதவியில் உள்ள அமைச்சர்கள், அந்தப் பதவியைத் துறக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் சொன்னார்கள். ஒரு அமைச்சர் மீது, இதுபோல ஒரு அடிப்படையான குற்றச்சாட்டு நிரூபிக்கப்பட்டு, வழக்குப் போடலாம் என்றும், அவருக்குத் தண்டனை கொடுக்கலாமென்றும் அரசாங்கத்திற்குப்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1973 ஏப்ரல் 5]

பரிந்துரை செய்கிறபோது, அவர் இன்னும் அமைச்சராக அந்த அரசாங்கத்தில் இருந்துகொண்டிருந்தால், அவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்படுமென்ற கருத்தையும் திரு. சந்தானம் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்தைக்கூடச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அடிப்படையாக ஒரு குற்றச்சாட்டு நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டால், அவர் அமைச்சர் பதவியைத் துறக்க வேண்டுமென்ற கருத்து இந்தச் சட்டத்திலே அமைந்திருக்குமானால், அது நல்லதென்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். "Limitation Clause" என்று இன்னொன்றை வைத்திருக்கிறார்கள் (Section 8). இதில் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு அமைச்சர் மீதோ அல்லது முன்னாள் அமைச்சர் மீதோ ஒரு புகார் கொடுக்கும் நிலைமையிருந்தால், அது ஒரு ஆண்டுக் காலத்திற்குள் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஒரு கட்சியினுடைய அரசாங்கம் 10 ஆண்டுகள் இருக்கலாம். இரண்டு Term அவர்கள் அரசாங்கத்திலே இருக்கலாம். 9 வருஷங்கள் அங்கேயிருக்கிற அமைச்சர்கள், உறுப்பினர்கள் எல்லாம் லஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு, கடைசி ஒரு வருடத்தில் நல்ல முறையில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருந்தால், வருகிற அரசாங்கம் அல்லது யாரும் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் அவர்கள்மீது எடுக்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்பட்டுவிடக்கூடும். எனவே, "Criminal Complaint" என்கின்ற அளவிலே, அதற்கு Time limit இருக்கக் கூடாதென்பது என்னுடைய கருத்தாகும். அதுபோன்று எதிலுமே இல்லை. ஒரே ஒரு செக்ஷனில் அப்படியிருக்கிறது. அதிலே, 'President' ஆக இருப்பவர்கள், 'Vice-President' ஆக இருப்பவர்கள், 'Minister' ஆக இருப்பவர்கள் இன்னொருவர் பேரில் ஒரு புகார் கொடுத்தால், அது 6 மாதங்களுக்குள் இருக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறதே தவிர, வேறு ஒன்றும் அப்படி இல்லை. எனவே இப்படி ஒரு ஆண்டுக் காலத்திற்குள் இருக்க வேண்டுமென்று போட்டால், நிச்சயமாக அது சரிவராது. அதையும் மாற்ற வேண்டுமென்ற என்னுடைய ஆலோசனையைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

செக்ஷன் 25-லே, "Sue Motu Reference" என்று வைத்திருக்கிறார்கள். யாராவது ஒருவர் எங்கேயோ பேசி, அது பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறதென்ற தகவல் தெரிந்தால், அரசாங்கம் அதைக் கமிஷனுக்கு அனுப்பலாம். உடனே கமிஷனர் அதை ஆராய்ந்து, அவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கும் வழிமுறைகளை வைத்திருக்கிறார்கள். தனிப்பட்ட குடிமகனுக்கு அதிலே எந்தவிதமான protection உம் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

முடிவாக, நான் முதலிலேயே சொன்னதைப்போல், இது சரியான சட்டமல்ல, தவறான சட்டம். அதுமட்டுமல்ல, இந்தச் சட்டமே தேவையில்லாதது என்ற கருத்தை மீண்டும் வலியுறுத்தி என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: தலைவரவர்களே, பொதுப் பணியாற்றுவோர் குற்ற நடத்தை பற்றிய இந்தச் சட்டம் தேவையற்றதென்று கூறி, எதிர்க்கிறேன். தேவையற்றது என்பதோடு, இது இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நிச்சயமாகத் தேவையற்றதென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இந்தச் சட்டத்திலே இருக்கக்கூடிய பிரிவுகள், உட்பிரிவுகள், இவற்றில் இருக்கக்கூடிய நல்லது, கெட்டதுகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து பேசினார்கள். நான் அதைப்பற்றியெல்லாம் கவலைப்படவில்லை. இந்தச் சட்டமே தேவையற்றதென்று சொல்கிறபோது, அதனுள்ளே எதை எழுதிக்கொண்டு வந்து, 'பாஸ்' செய்தாலும், எனக்கு அதைப்பற்றி அக்கறையில்லை. சட்டமே தேவையற்றதென்று சொன்ன பிறகு, 16-வது பிரிவில் எந்தத் திருத்தம் பண்ணினால் என்ன, 17-வது பிரிவில் எதைச் செய்தால் என்ன? இந்தச் சட்டமே தேவையில்லையென்று நான் கருதுகிறேன்.

லஞ்சத்தையும், ஊழலையும், பொது வாழ்விலிருந்து மட்டுமல்ல, தேசத்திலிருந்தே கெல்லியெறிவதற்காக, திரு. சந்தானம் அவர்களுடைய தலைமையில் ஒரு குழுவை அமைத்தார்கள். அந்தக் குழுவிலே, சாட்சியம் சொல்வதற்காகப் பல்வேறு ஸ்தாபனங்களும் அழைக்கப்பட்டன. அதிலே Indian Chamber of Commerce —இந்திய வணிகர் கழகமும்

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

[1973 மார்ச் 5]

அழைக்கப்பட்டது. இந்தக் கழகம், அந்தக் கமிஷன் நன்னுடைய அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கும் வரையில் அந்தப் பக்கம் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை; போய் சாட்சியம் சொல்லவில்லை. இதைப் பற்றி சந்தானம் குழுவின அறிக்கையில் விவரமாக எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இந்த வணிகர் கழகத்தில் யார் இருக்கிறார்களென்றால், இந்த நாட்டில் ஊரில் இருக்கிற பெரிய முதலாளிகள்— vested interests என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் இந்த லஞ்சத்தை உருவாக்கிவிடுபவர்கள். பிறகு அவர்கள் எங்கேயிருந்து இதற்கு சாட்சியம் சொல்ல வருவார்கள்? இந்த விஷயமே அவர்கள் உருவாக்கியதுதான். லஞ்சம், ஊழல் இவைகளைப் பெரிதுபடுத்தி, இதற்கு விளம்பரம் கொடுப்பது முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகள் தான். அவர்கள் அங்கியல் வாதினைக் கேவலப்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்பவரும் அக்கறை கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுக்கு அக்கறையில்லை. திருமதி இந்திரா காந்தி என்றாலும் சரி, அல்லது திரு. சுவாமிநாதன் என்றாலும் சரி, எப்படியாவது அவர்களுக்கு இடைஞ்சல் வருகிறபோது, உடனடியாகத் தாக்குவதற்கு இதை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஊழல் முறையைப் பயன்படுத்துபவர்களும் இவர்கள்தான். சாதாரண பாமர மகன் லஞ்சம் கொடுப்பது கிடையாது. லஞ்சமும், ஊழலும் பண்ணுவதற்கு அவர்களுக்கு சக்தியும், திறமையும் கிடையாது. அதைக் கொடுப்பதற்கான தொழிலும் அவர்களுக்குக் கிடையாது. எனவே, இதனுடைய அடிப்படை எங்கே இருக்கிறதென்று சொன்னால், முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் இருக்கக்கூடிய மிகப் பெரிய ஓட்டையாகும் அது. அது நம்முடைய முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் இருக்கக்கூடிய ஒரு மிகப் பெரிய பலகீனம் என்று சொல்வேன்.

THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, may I know to which Chamber of Commerce Thiru M. Kalyanasundaram, M.P. belongs?

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: தலைவரவர்களே, Chamber of Commerce -லிருந்து சாட்சியம் சொல்ல வரவில்லையென்று சொன்னேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கூறுவதைப்

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

பார்த்தால், இந்தக் குற்றத்தையே யாரும் சொல்லக்கூடாதென்று சொல்கிறார்களென்று நினைக்கிறேன். நான் அதைச் சொல்லவில்லை.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர்: திரு. கல்யாண சுந்தரம் அங்கே இருக்கிறாரா?

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: தலைவரவர்களே, இதில் திரு. கல்யாண சுந்தரத்தை இணைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? நிச்சயமாக ஒரு கம்யூனிஸ்ட், வர்த்தக சபையில் மெம்பராக இருப்பது சாத்தியமில்லை. இது சாதாரண அரசியல்வாதிக்குக்கூடத் தெரியும்.

THIRU A. R. DAMODARAN: That is the reason why I asked. He said that the entire corruption propaganda in our country can be traced to vested interests who are members of the Chambers of Commerce. Thiru M. Kalyanasundaram, M.P. has given a complaint to the President of India about the Tamil Nadu Ministry. Does Thiru Kalyanasundaram belong to these vested interests or is he a member of the Chamber of Commerce?

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: தலைவரவர்களே, நான் சொல்லுவது, மிகப் பெரிய முதலாளித்துவ சபை, லஞ்ச ஒழிப்பு சம்பந்தமான விசாரணைக்கு சாட்சியம் கூறுமாறு பல முறை அழைக்கப்பட்ட போது, வரவில்லை என்பதுதான். ஏனென்ற சொன்னால் அந்த லஞ்ச ஊழலை உற்பத்தி செய்வதில் முதலாளிகளுக்குப் பெரிய பங்கு இருக்கிறது. எனவே அவர்கள் சாட்சியம் கூற வரமாட்டேனென்று சொன்னார்கள். திரு. கல்யாணசுந்தரம் ஒரு புகாரைக் கொடுத்ததாலேயே, அவர் vested interest ஆகிவிடுகிறார் என்றே அல்லது Vested interests ஆக இருப்பதால்தான் அவர் ஒரு புகாரைக் கொடுக்கிறார் என்றே பொருள் கொள்வது தவறாகும். நான் சொல்வதெல்லாம், இந்த லஞ்ச ஊழலுக்கு அடிப்படையாக இருப்பது நம்முடைய சமுதாய அமைப்பு. இந்தச் சமுதாய அமைப்பிற்குள், இந்தச் சட்டமல்ல, இன்னும் நூறு சட்டங்கள் போட்டாலும்கூட, ஊழலைத் தடுக்க முடியாது. இந்தச் சட்டங்களுக்குள் புகுந்து கொள்ளும் திறமை பலருக்கு உண்டு. எல்லோருக்கும் வேகம் வருகிறது. பொது வாழ்வில் பணி புரிகிறவர்களாகிய நாம்

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி], [1973 ஏப்ரல் 5]

அப்பழுக்கற்ற, புனிதமான ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்காக, ஒரு மேம்பாடான சமுதாய வாழ்வை, பிற மக்களுக்கு அளிப்பதற்காக மேற்கொண்டுள்ள பணிகளுக்காக, நம் மீது புகார் சொல்லப்படுகிறபோது, நம்மைப் புனிதப்படுத்திக்கொள்ள முயற்சிக்கிறோம் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த லஞ்சத்தை உருவாக்குவதில் அரசியல் கட்சிகளுக்கோ அல்லது அரசியல்வாதிகளுக்கோ அல்லது பொது வாழ்வில் இருப்பவர்களுக்கோ பொறுப்பு இல்லை. இதற்கு அடிப்படை, பிறப்பிடம் வேறு ஒரு இடத்தில் இருக்கிறதென்பதற்காக இதைச் சொல்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : Chamber of Commerce என்பது ஒரு Institution ஆகிலே எல்லோரும் இப்படித்தான் என்று சொல்கிறீர்களா? Chamber of

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : தலைவரவர்களே, chamber of Commerce என்பது ஒரு Institution தான். அதில் இருப்பவர்கள் பெரும்பாலும் இப்படிப்பட்ட முதலாளிகள்தான். அது முதலாளிகள் சபை. இந்தச் சபை சாட்சியம் கூற வரவில்லை யென்று, திரு. சந்தானம் கமிட்டியார் தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்கள். திரு. சந்தானம் குமுலினுடைய அறிக்கையிலே “நாங்கள் எங்களுடைய அறிக்கையை finalise பண்ணும் வரை இந்தக் கழகத்தினுடைய சாட்சியத்தை எதிர்பார்த்தோம். அவர்கள் வந்து சாட்சியம் சொல்ல மறுத்துவிட்டார்கள். அவர்கள் அவசியமாகச் சாட்சி சொல்ல வேண்டியவர்கள். பல்வேறு தொழில்களை, பெர்மிட்டுகளை வைத்திருப்பவர்கள். அவர்கள் வந்து சாட்சியம் சொல்ல வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தோம். அவர்கள் வரவில்லை” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, இது என்னுடைய கருத்தல்ல.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : சந்தானம் கமிட்டி சொல்வதையெல்லாம் இந்தக் கழகம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும். அதனால் வராமல் இருந்திருக்கலாம்.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : தலைவரவர்களே, அதற்காக வராமல் இருந்தார்களா என்று எனக்குத் தெரியாது. லஞ்ச ஒழிப்பு சம்பந்தமாக சாட்சியம் சொல்ல இந்தச் சபை வரவில்லை. அதனுடைய கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக வரவில்லை. அதைத்தான்

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

நான் சொல்கிறேன். பால் நிறம் கறுப்பு என்று சொல்லலாம். அதையும் சொல்வதற்கு அவர்கள் வரவில்லை. நேரில் வர
evade பண்ணினார்கள் என்பதற்காகச் சொல்ல வருகிறேன். அந்தக் குழுவிலே வல்லுனர்கள் இருந்தார்கள். தோழர் திரு. நாத்பாய் அவர்கள் கூட அந்தக் குழுவிலே இருந்தார்கள். அந்தக் குழுவிலுடைய அறிக்கையின் முதல் பக்கத்திலிருந்து கடைசிப் பக்கம் வரையிலும் நான் பலமுறை படித்துப் பார்த்திருக்கின்றேன். அதிலே இதற்கு அடிப்படை எங்கே யிருக்கிறது என்பதை ஏறத்தாழ அவர்கள் நேரடியாகச் சொல்லாவிட்டாலும்கூட, மறை பொருளாகச் சொல்லி யிருக்கின்றார்கள். எனவே அந்தக்காகச் சொல்கின்றேன். இப்படி சட்டங்களைப் பொடுவதற்கு பதிலாக அடிப்படையை—இது வேறு ஒரு இடத்தில் உள்ளது. அதனை—இந்தச் சமுதாய அமைப்பை மாற்றுவதற்கு, அந்தச் சமுதாயம் சிருஷ்டித்திருக்கக் கூடிய ஊழல்களை அழிப்பதற்கு நாம் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று சொல்வதற்காக நான் இதைச் சொன்னேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: சந்தானம் குழுவின் அறிக்கையை மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றார்களா?

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: நான் முழுவதையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாவிட்டாலும்கூட, அதிலே முக்கால்வாசியை நான் ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அப்படியானால் சந்தானம் குழுவிலுடைய பரிந்துரையிலே ஒன்றுதான் 'லோக் ஆயுத்' சட்டம். அதை ஏற்றுக்கொள்கிறீர்களா?

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: 'லோக் ஆயுத்' சட்டத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். 'லோக் பால்' வரவேண்டுமென்பதையும் நான் ஏற்றுக்கொள்கின்றேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: 'லோக் ஆயுத்' சட்டத்தைவிட கொஞ்சம் முற்போக்கானது, இப்போது நாங்கள் இங்கே நிறைவேற்றுகின்ற சட்டம். அதை ஏன் மறுக்கின்றீர்கள்?

[1973 ஏப்ரல் 6]

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : அதைத் தான் இந்த நேரம் நாம் நிறைவேற்றக்கூடாது என்று சொல்கின்றேன். இந்தச் சட்டத்தை நாம் இப்போது நிறைவேற்றக்கூடாது என்று மீண்டும் சொல்லிக் கொள்கின்றேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : இப்போது என்ன ராசு காலமா, குளிகை காலமா?

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : ராசு காலம், குளிகை காலம் என்று சொல்கின்ற காலங்களில் எல்லாம் எவருக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. நம்பிக்கை வைத்திருப்பவர்கள் கேட்க வேண்டிய கேள்வி அது. முதல்வர் அவர்களுக்கும் கூட அதிலே நம்பிக்கை கிடையாது. நகைச் சுவைக்காகக் கேட்டிருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கின்றேன். நான் சொல்வதெல்லாம் . . .

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : ராசு காலம், குளிகை காலம் மட்டுமல்ல, எம் கண்டமாகவும் இருக்கலாம்.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : பக்கத்து மாநிலத்தில் உள்ள ஊழல்களை அகற்ற வேண்டுமென்று இங்கே பேசப்படுகிற காலம் இது, ஆம் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆளுங்கட்சி—அப்படிச் சொன்னால் தவறாகப் போய்விடும். இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சி.

ஒரு மாண்புமிகு உறுப்பினர் : 'இந்திரா காங்கிரஸ்' என்று சொல்லுங்கள்.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : No, no நான் அதை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டேன். இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியார் மீதும் யாரிடத்தும் புகார் மனு கொடுக்கவில்லை, அதிகார பூர்வமாக இன்றைய தினத்தில் அவர்கள் அப்படிச் சொல்லார்களானால்கூட அதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. ஆனால் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியை சார்ந்த தலைவர்கள் ஒரு விசாரணைக் கமிஷன் போட வேண்டுமென்று கேட்டவர்களை ஏற்கெனவே ஆதரித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இதை ஒத்துக்கொள்கிறார்களா? இவர்கள் கொடுத்திருக்கக் கூடிய குற்றச்சாட்டுக்களை அவர்கள்

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

ஏற்றுக்கொள்கிறார்களா என்பது இல்லை. முதலமைச்சர் அவர்கள் என்ன கருத்தில் சொன்னாரோ? யாரோ ஒருவர் பெயரைச் சொன்னார்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: நான் சொன்னது புகார் கொடுத்திருக்கிறார்களே அந்தப் பட்டியலில், “1921 ஆம் ஆண்டு ‘மேட்ரால் டெனன்ட்ஸ் ஆக்ட்’ என்று இருக்கிறதே அது 1972 ஆம் ஆண்டு திருத்தப்பட்டது, அது ஒரு பெரிய தவறு, பணக்காரர்களுக்காகச் செய்யப்பட்ட காரியம் அது” என்று புகார் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு விசாரணை வைக்க வேண்டுமென்று, தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சி யினுடைய தலைவர் திரு. ராமய்யா உட்பட அத்தனை பேர்களும், பேசியிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இது பணக்காரர்களுக்காகச் செய்யப்பட்ட சட்டத் திருத்தம் என்று சொல்லி அதை விசாரணை செய்ய வேண்டுமென்று பரிந்துரை எழுதிக்கொடுத்தவர்களில் ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்றுதான் குறிப்பிட்டேன்.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: நான் ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்தவன். இந்த குற்றச்சாட்டுகள் ஜனாதிபதியிடத்திலே சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த குற்றச்சாட்டுகளுக்கான பொறுப்பை நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஏனென்று சொன்னால் நாங்கள் யாரும் இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளையெல்லாம் சரி என்றோ, தப்பு என்றோ சொல்லவில்லை. ஏதோ அவர்கள் சொல்கின்ற பல குற்றச்சாட்டுகளில் சில உண்மையாக இருக்கலாம். பல குற்றச்சாட்டுக்களைச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். இவைகளைப் பற்றி அவர்களும் விசாரிக்கவில்லை. எனவே நீண்டநாளை ஒரு விசாரணைக் கமிஷன் போடுங்கள் என்ற அளவிலேதான் எங்களது கட்சி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறதே தவிர, அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, அவைகளிலே 1, 2, 3 என குறிப்பிட்டவைகளில் குற்றம் செய்திருக்கிறார்கள். எனவே விசாரணை செய்யுங்கள் என்று சொன்னதாக எனக்கு அதிகார பூர்வமாகத் தகவல் இல்லை. ஒரு மனு கொடுத்திருக்கின்றார்கள். விசாரணை செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு மனுவிலும்

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி] [1973 ஏப்ரல் 5]

கூறப்படுகிறது. அதில் நடவடிக்கை எடுக்கவே நாங்கள் கோரினோம். ஏற்கெனவே 1952-லேயே ஒரு சட்டத்தைப் போட்டிருக்கின்றார்கள் இது போன்றவைகளை விசாரிப்பதற்காக என்று அப்படி அந்த விசாரணைக் கமிஷன் போடுவது சரியா, இல்லையா என்பதை நீங்கள் வாதித்துக்கொள்ளுங்கள். நான் அந்தச் சட்ட பிரச்சினைகளுக்குள்ளே போக விரும்பவில்லை. ஆனால் இதற்கிடையிலே பொது மக்களிடையே என்ன உணர்வு ஏற்பட்டிருக்கின்றது? இப்படி ஒரு விசாரணைக் கமிஷனைப் போடுவதற்கு முன்னதாக இப்படி ஒரு சட்டம் கொண்டு வரப்படுகிறது. இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக புகார்கள் மீது விசாரணை செய்யவேண்டும் அல்லது புகார்கள் பற்றி மனுக்கொடுப்பவர்களை ஒடுக்கவேண்டும், அவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை கொடுக்கவேண்டும் அல்லது அவர்களுக்கு அச்சமூட்ட வேண்டும் என்பதற்காக இந்தச் சட்டம் வருகிறது என்ற விரிவான உணர்வு தான் மக்களிடையே உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எனவேதான் நான் சொன்னேன். தற்போதைக்கு குறைந்தபட்சம் 6 மாதம், 3 மாதம் இச்சட்டத்தைத் தள்ளிவைக்கவேண்டும். இப்போது இந்தச் சட்டம் வந்து உடனேயே இதனால் நம்முடைய சமுதாயத்திலே இருக்கக்கூடிய ஊழல்கள், லஞ்சங்கள் எல்லாமே அழிந்துபோய்விடப் போவதில்லை. இது வந்தபின் தான் மற்ற விஷயங்கள் எல்லாம் நடத்தப்பட வேண்டியிருக்கிறது, இல்லாவிட்டால் எல்லா நிர்வாக வேலைகளும் கெட்டுவிடும் என்கின்ற அளவுக்கு ஒன்றுமில்லை. எனவே இந்த மாதிரியான சூழ்நிலையில் இப்படிப்பட்ட சட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டாம். குறைந்த பட்சம் கொஞ்சகாலம் ஒத்திப் போடுங்கள். பல சட்டங்களை பல நேரங்களில் கொண்டு வந்து, ஒத்திப்போட்டிருக்கிறோம். அது போல் இதையும் சற்று ஒத்திவைக்கவேண்டும், நிறுத்தி வைக்க வேண்டும். இன்னும் கொஞ்ச நாள் கழித்து வேண்டுமானால், மறுபடியும் பரிசீலிக்கலாம். இதற்கிடையில் பொது வாழ்வில் இருக்கக்கூடியவர்கள், அரசியல் கட்சிக்காரர்கள், வெளியிலுள்ள பெரியவர்கள், தலைவர்கள் எல்லோரும் கூடி ஒரு 'கோட் ஆப் கான்டக்ட்' நமக்குள்ளே வகுத்துக் கொள்வோம். சட்டங்கள் போடுவதற்கு பதிலாக, இன்னின்ன முறைகளை, இன்னின்ன நிபந்தனைகளை அனுஷ்டிப்பது என்று அவர்களாகவே அமைத்துக் கொண்டாலொழிய, அவர்கள் மீது சுமத்திக்கொண்டாலொழிய,

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

திணித்துக்கொண்டாலொழிய, ஒழுங்கான வாழ்க்கை அமையாது. மக்கள் விழிப்பே பொது வாழ்வில் உள்ளோரைத் திருத்த இயலும் மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள்கூட அதைப்பற்றி அழகாக அன்று ஒரு நாள் அவையிலே குறிப்பிட்டார்கள். நான் சொல்லும் இக்கருத்து என்னுடைய கருத்து. என்னுடைய கட்சியின் அபிப்பிராயம் அல்ல. அவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்களோ, எனக்குத் தெரியாது. இதை மக்கள் மன்றத்தின் முடிவுக்கு விடுவதுதான் சாலச் சிறந்தது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். என்னுடைய கட்சியினுடைய அபிப்பிராயம் அல்ல. என்னைப் பொறுத்தவரையில் அப்படி விடுவதுதான் சரியானது என்று நான் நினைக்கின்றேன். அதற்காக வேண்டுமானாலும் இந்தச் சட்டத்தைத் தள்ளி வைக்க வேண்டும். இதை நிறைவேற்றக்கூடாது. தேவையற்ற நிலையில், தேவையற்ற நேரத்தில் இச்சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்ற என்னுடைய ஆட்சேபணையைக் கூறி அமைகிறேன்.

* திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு: தலைவரவர்களே, இந்த ஊசோதாவின் மீது பொறுக்குக் குழு விரிவாக ஆராய்ந்து சிபாரிசு செய்திருக்கின்றது. பொதுவாக, இந்தச் சட்டம் எதற்காக வருகிறது என்பதை சூசகமாக நான் தெரிந்து கொண்டேனே தவிர, சட்ட நுணுக்கங்களை நான் அறிந்தவன் அல்ல. நான் ஏற்கெனவே சொன்னது போல, பொது மக்களுடைய மனத்தைக் கவர்ந்துள்ள, அவர்களுடைய எண்ணங்களை ஈர்த்திருத்தக்கூடிய இந்தச் சட்டத்தினையாவது தமிழிலே செய்து கொடுத்திருந்தால் நலமாக இருந்திருக்கும். அதை அரசு செய்ய வில்லை. அரசு தொடர்ந்து இம்மாதிரிப் பல தவறுகளைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றது என்று சொன்னால்கூட, அதைக் குற்றமாகக் கருதமாட்டார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். பொது மக்களுக்கு இடையிலே இவ்வளவு பரவலாகப் பேசப்படக்கூடிய இந்தச் சட்டத்தைக்கூட தமிழிலே செய்து கொடுக்கவில்லை, எல்லோரும் புரிந்துகொள்ளும்படியாகச் செய்து கொடுக்கவில்லை என்பது மிகமிக வருந்தத்தக்க விஷயமாகும். இந்தச் சட்டம், நம்முடைய நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் சொல்வது போன்று, இப்போதைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத சட்டம், அவசியமில்லாத சட்டம். அத்தகைய சூழ்நிலைக்கு மத்தியிலே, இந்தச் சட்டம்

[திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு] [1973 ஏப்ரல் 5]

வருகிறது. நமது சக அங்கத்தினர் திரு. ராஜமாணிக்கம் அவர்கள் சொன்னதுபோல், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலே இருக்கக் கூடிய அமைச்சர்களை, இன்னும் பொது வாழ்வில் உள்ளவர்களை பிறர் தூற்றுகிறார்கள் என்பதற்காக அவசரப்பட்டுக் கொண்டு வந்த சட்டமோ என்று பொதுமக்கள் கருதக்கூடிய வகையிலே இந்த சந்தர்ப்பம் அமைந்திருக்கின்றது. ஆகவே எல்லா அரசியல் கட்சிகளைச் சார்ந்தவர்களும், இதுபற்றிக் கலந்தாலோசித்த பின்பு ஒரு சட்டம் கொண்டுவந்திருக்கலாம். குற்றச்சாட்டுகள் உண்மையோ இல்லையோ, கடந்த பல மாதங்களாக நம் இந்திய நாட்டில் நமது தமிழ் நாட்டைப்பற்றி விரிவாக ஏசிப் பேசக்கூடிய, தவறாக எண்ணக்கூடிய நிலையிலே இங்கே குற்றச்சாட்டுகள் எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கள் ஜனாதிபதி முதல் எல்லோருக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இதற்கு மத்தியிலே அவசரப்பட்டு இதைக் கொண்டுவந்திருக்க வேண்டாம் என்பதுதான் எங்கள் கருத்து. 1952-ம் வருடத்திய மத்திய சட்டம் ஒன்று இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கம் சம்பந்தப் பட்ட மட்டிலே அவர்கள் குற்றம் செய்தால், அதை விசாரிப்பவர்கள் யார் என்றெல்லாம்கூட இங்கே பேசப்பட்டது. அது போலவே தமிழ் நாடு சம்பந்தப்பட்டமட்டிலே முதலமைச்சர் அவர்கள் உட்பட அவர்கள் மீது சாட்டப்படும் குற்றங்களை யெல்லாம் விசாரிப்பதற்கு வகை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்று சொன்னார்கள். மத்திய சர்க்கார் சட்டம் மூலம் தங்கள் கட்சியல்லாத மற்ற கட்சிகள் ஆளுகின்ற மாநிலங்கள் மீது வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் அல்லது பொதுமக்கள் மத்தியிலே அவர்களைப்பற்றித் தவறான எண்ணங்களை உண்டாக்க அதைத் தவறாக பிரயோகிக்கலாம் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள்கூட இந்த மன்றத்திலே முன்பு ஒரு நாள் விவாதத்தின்போது சொன்னார்கள். இம்மாதிரிக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் நம் அசெம்பிளியிலோ, கவுன்சிலிலோ இருந்தால் குற்றம் சாட்டப் பட்டவர்கள்மீது குற்றம் இருக்கிறது என்று ஒரு தீர்மானம் போட்டு, அந்தத் தீர்மானம் அசெம்பிளியிலோ, கவுன்சிலிலோ நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டால், அவர் விசாரணைக்கு உரியவராக ஆகிவிடுவார். அந்த நிலையில் பெரும்பான்மையினராக இருக்கக் கூடிய ஆளும் கட்சியினர் அரசியல் உட்கருத்தைக் கொண்டு

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

எதிர்க் கட்சியில் உள்ள ஒருவர் மீது இப்படி ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வருவதற்கு எவ்வளவு இலகுவாக நமது சட்டமன்றங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. என்பதை நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. செலக்ட் கமிட்டிக்குச் சென்ற பிறகு தான் இதெல்லாம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். நல்லெண்ணத்துடன் இதைச் சேர்த்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். பொதுவாக குற்றத்தைச் சாட்டுவதற்கு, குற்றத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு இப்படிப்பட்ட வழிவகை இருப்பது நல்லது என்ற கருத்துடன் கொண்டுவந்திருக்கலாம். ஆனால் இன்னொரு வகையில் இதற்கு நேர்மாறான சந்தேகங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய வகையிலே அமைந்திருக்கிறது. இவ்வாறெல்லாம் இந்தச் சட்டத்தில் குறைபாடுகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. இன்னொன்று, இந்த மசோதா குற்றம் சாட்டுவோர் இனிமேல் இத்தகைய குற்றங்களைப்பற்றி ஏதுமே பேசக்கூடாது, குற்றம் சாட்டக்கூடாது என்ற பெரும் பயமுறுத்தலுக்கு உள்ளாக்கி விட்டிருக்கிறது. கடந்த சில மாதங்களாக நடைபெற்றுக் கொண்டு வந்த வாதப் பிரதிவாதங்கள் இந்த நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கின்றன. இதனால் இந்தக் குற்றம் செய்தால், ஒரு புகார் செய்தால், நம் மீது என்ன பழியாக வந்துசேருமோ, என்ன கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு உள்ளாவோமோ என்ற எண்ணத்தை மக்களுக்கு உண்டாக்கிவிட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் பரவலாக பொதுமக்களுடைய மனதில் பதிந்து விட்டன. உண்மையாகவோ, உண்மைக்கு மாறாகவோ, உணர்ந்தோ, உணராமலோ இத்தகைய எண்ணங்களுக்கு அவர்கள் ஆட்பட்டு விட்டார்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது. அத்தகைய சூழ்நிலை இப்போது நேர்ந்திருக்கிறது. ஆகையினால் தான் இந்தச் சட்டத்தை இப்போது கொண்டுவர வேண்டாம். ஆளும் கட்சி யினருடைய நன்மையை உத்தேசித்துத் தான் சொல்லுகிறேன். இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றாமல் கைவிட்டு விடுங்கள் என்று சொல்லுகிறேன். இந்தச் சட்டத்தை இப்போது கொண்டு வருவதைக் கைவிட்டு, தக்கதொரு சூழ்நிலை வருகிறபொழுது, இந்தச் சட்டம் எவ்வாறு அமையலாம் என்பதைப்பற்றிய கருத்துக்கள், எண்ணங்கள், பலதரப்பட்ட பொதுமக்கள் மனதில் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கக்கூடிய எண்ணங்கள் இவைகளை எல்லாம் அறிந்து கொண்டதற்குப் பின்னால் இந்தச் சட்டத்தை இரே ஆளும் கட்சியினர் கொண்டு வருவார்களேயானால்,

[திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு] [1973 ஏப்ரல் 5]

அதற்கு ஒரு மதிப்பு உண்டு. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவர்கள் ஏதோ தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கு, தங்கள் மீது இலிமேல் புகார்கள் சுமத்தப்படாமலிருப்பதற்குத்தான் இந்தச் சட்டம் என்று பலவாறு வர்ணிக்க முடியும். நான் இதற்குமேல் வர்ணிக்க விரும்பவில்லை. அதுமாதிரி கருத்துடன் இந்தச் சட்டத்தை ஆளும் கட்சி கொண்டு வந்திருக்கிறது என்று கருதக் கூடிய சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. அந்த எண்ணத்தை நாம் மாற்ற முடியாது. அந்த எண்ணம் வெகுவாக பொதுமக்கள் மனதில் பதிந்து விட்டது. எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் இதிலுள்ள பலவிதமான குறைபாடுகளைப் பற்றி ஆதாரங்களோடு சொன்னார்கள். அதற்கான சட்ட அறிவு, ஞானம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. அதில் நான் நுழைய விரும்பவில்லை. இந்தச் சட்டம் வேண்டியதில்லை என்று நாங்கள் அன்றே சொன்னோம். இந்தச் சட்டம் அவசியமில்லாத சட்டமென்று, கருரில் கூடிய எங்களுடைய கட்சிக் கூட்டத்திலே கூட தீர்மானம் செய்திருக்கிறோம். “எத்தனை தான் சொன்னாலும் எட்டில் இடம் பெற்றாலும், அத்தனையும் ஆள்பவர்க்கே ஆப்தம் என்று— இத்தரையோர் ஏற்காரிதனை ஏற்காவனவே முயன்று ஏற்கார் இதனை பார்ப்பதனைக் கைவிட்டிரும்” என்று சொல்லி நான் அமருகிறேன்.

புலவர் ஓ. அறிவுடைநம்பி : இது சொந்தக் கவிதையா?

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : இரண்டாயிரம் வருஷத் துக்கு முன்பு கம்பன் பாடினான்.

* திரு. ஆர். சக்திமோகன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சட்டத்தை எனது கட்சியின் சார்பில் வரவேற்றுப் பாராட்டுகிறேன். நல்லவர்களைக் காப்பாற்றவும், நல்லவர்கள் மீது தப்பும் தவறுமான புகார்களைக் கூறுகிறவர்கள் மீது தண்டனை விதிப்பதற்கும் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற இந்தச் சட்டம், உண்மையில் பொதுவாழ்வில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் வரவேற்றுப் பாராட்டக் கூடியதாகும். சற்றுமுன் பேசியவர்கள், இந்தச் சட்டம் இப்போதைக்குத் தேவையில்லை, இன்னும் கொஞ்சம் பிந்தி கொண்டு வந்திருக்கலாம் என்று கூறினார்கள். நான் சொல்லுகிறேன். இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டம் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆட்சியை ஏற்ற 1967-ம் ஆண்டிலேயே கொண்டுவரப்பட்டிருக்க

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. ஆர். சக்திமோகன்]

வேண்டும். இது காலம் கடந்து கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்று தான் நான் சொல்லுவேன். ஏனென்றால் அன்றைக்கு ஆட்சியில் இருந்தவர்கள் அரசியல் ரீதியில் அவர்களுக்கு வேண்டாதவர்கள், அவர்களுடைய எதிரிகள் மீது, கடுமையான உன்மையல்லாத பல குற்றச்சாட்டுகளையெல்லாம் சாட்டி வழக்குகள் போட்டு அதன் பிறகு நீதியின் மூலம் விடுவிக்கப்பட்ட கொடுமையான காட்சிகளை அன்று கண்டோம். இன்றைக்கு யார் மீதும் யாரும் புகார் செய்யலாம், குற்றம்சாட்டலாம் என்ற நிலை, நாட்டு விடுதலைக்குப் பிறகு ஏற்பட்டு விட்டதை நாம் பார்க்கிறோம். அதிலும் குறிப்பாக பொதுமக்களுக்கு சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணம் படைத்தவர்கள் பொது மக்களுக்குச் சேவை செய்துதான் ஆகவேண்டுமா, செய்யும் பொழுது பலவித குற்றச் சாட்டுகள் ஐயப்பாடுகள் ஏற்பட்டு, புண்படுத்தப்படுகிறதே பொது சேவையை விட்டு விலகிப் போய் விடுவோமா என்று ஏங்கும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு மாறாக, யாரும் பொதுச் சேவை செய்ய வரலாம், ஆதாரமின்றி எவ்விதமான குற்றச்சாட்டுகளும் புகார்களும் கூறப்பட மாட்டாது என்பதற்கு ஒரு அடையாளமாக பாதுகாப்பு முறையில் இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்படுகிறது என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

குறிப்பாக, இப்போது ஏ.டி.எம்.கே. மர்மப் பேழையை டில்லியில் சமர்ப்பித்தது போன்ற நடப்பு, மீண்டும் ஏற்படாமல் தடுப்பதற்கும், யாரும் இம்மாதிரிக் குற்றச்சாட்டுகள் அரசாங்கத்தின் மீது சாட்டாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும் அரசாங்கம் தனக்கு ஏற்படுத்திக்கொண்ட பாதுகாப்புதான் இந்தச் சட்டம் என்று எதிர்தரப்பில் புகார்கள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவைகள் ஏற்கக்கூடியவையல்ல. பொதுவாழ்வில் இருப்பவர்கள் மீது புகார்களோ அல்லது குற்றச் சாட்டுகளோ தக்க ஆதாரத்தோடு சாட்டலாம், ஆதாரமின்றி சாட்டினால் தண்டனை கிடைக்கும். அரசாங்கப் பதவிகளில் இருப்பவர்கள் மீதும் ஆதார பூர்வமாகக் குற்றங்கள் சாட்டலாம். அதே முறையில் பொதுவாழ்வில் இருப்பவர்கள் மீதும் அரசாங்கமும் குற்றம் சாட்டலாம். இம்மாதிரி இருதரப்புக்கும், குறிப்பாக பொதுவாழ்வில் ஆர்வம் கொண்டவர்களுக்கு பாதுகாப்பான ஏற்படாக இருப்பதால், இந்தச் சட்டத்தை மனப்பூர்வமாக வரவேற்று அமைகிறேன். வணக்கம்.

[1973 ஏப்ரல் 5]

* திரு. ஏ. பி. ஜனார்த்தனம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சட்டம் ராஜஸ்தான் மாநிலம், மராட்டிய மாநிலம் இவைகளில் கொண்டு வந்தது போலவே நாங்களும் கொண்டு வந்திருக்கிறோம் என்று சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய சட்டம் தேவை என்று அந்த மாநிலத்தார் எப்படிச் கருதினார்களோ அதேமாதிரி நாங்களும் கருதி இதைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். இது எங்களுக்கு மட்டுமல்ல பாதுகாப்பு, வரும் நாளில் யார் வந்தாலும் அவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு. பொது வாழ்விலே பொறுப்பற்றதன்மேல் தொலைவு வேண்டும். எதற்கெடுத்தாலும் யாரையும் எதிரிடலாம். எதையும் பேசிடலாம் என்ற போக்குக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க இது உதவும் என்ற எண்ணத்தோடுதான் இதைக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்களே தவிர வேறு ஒன்றுமே கிடையாது. ஊழல் என்று எடுத்துக்கொண்டால், குற்றச்சாட்டு என்று எடுத்துக்கொண்டால், உலக வரலாறே அதற்கு இருக்கிறது. வால்போல் காலத்து ஆங்கில நாட்டை எடுத்துக்கொண்டால், அது ஊழல் மயமாகத் தான் இருந்தது. படிப்படியாக வளர்ந்து இன்றைக்கு ஆங்கிலேய நாடு ஒரு மேன்மையான நிலைக்கு வந்திருக்கிறது. அமெரிக்க நாட்டை எடுத்துக் கொண்டால் கென்னடியைக் கூடப் பார்த்து “நீ சொந்தக்காரர்களுக்கு வேலை தருகிறாய்” என்று பேசினார்கள். ஆற்றல் படைத்த கென்னடி ஒரு நாள் தன்னுடைய (பிரஸ் கான்பரன்ஸ்) பத்திரிகையாளருடைய மகாநாட்டில் சொன்னார். “இன்று காலை ராபர்ட் கென்னடி 4 வயது சிறுவன் என்னிடத்தில் வந்தான், எனக்கு வேலை வேண்டுமென்று கேட்டான். மேற்படி வேலை அடுத்தவருக்குத் தந்தாகிவிட்டது என்று சொன்னேன்.” என்று தன்னுடைய மகனைப் பற்றி வேடிக்கையாகச் சொல்லி அவர் அதைச் சமாளித்துவிட்டார். பிரிட்டனில் புரொபியூமா ஸ்காண்டல் என்று ஒரு பெண் பற்றி ஒரு ஊழல் உலகம் பூராவும் அடிபட்டது. அதே நாட்டில் லாயிட் ஜார்ஜ் காலத்தில் மார்க் கோனி ஸ்காண்டல் என்று ஊழல் அடிபட்டது. நான் இதை யெல்லாம் ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால் ஊழல் குற்றச்சாட்டுகள், அவதூறுகள் இவை அத்தனையும் உலகத்தில் பழகிவிட்ட சங்கதிகள் எதையும் தாங்கும் இதயம் படைத்தவர்கள். “எத்தகைய குற்றச்சாட்டையும் நீ சாட்டு, நான் பார்த்தேன் படித்தேன், ரசித்தேன்” என்று சொல்கிற இதயம் படைத்தவர்கள் இருக்கிற வரையிலே, அவைகள் ஒன்றும் செய்யாது. ஆனால்

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. ஏ. பி. ஜனார்த்தனம்]

சிலருக்கு அது 'டாமேஜ்' செய்துவிடுகிறது. அவ்வளவு வலிமையில்லாதவர்கள் எதையும் நம்புகிற அப்பாவி பொதுமக்கள், அதை எடுத்துக் கொண்டுபோய் ஏதோ ஆகிவிட்டதாமே என்று திடுக்கிதத்தில் எங்கெங்கோ பதறுகிறவர்கள், டில்லியில் ஆடுகிறவர்கள், மலேசியாவில் அச்சப்படுகிறவர்கள், ஆப்பிரிக்காவில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறவர்கள் பதறுகிறார்கள். வரும் நாளிலேயே யார், எந்தக் கட்சி வந்தாலும் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்புத்தர, பொதுவாழ்வில் பொறுப்போடு குற்றஞ்சாட்டுங்கள், தலைவணங்கத் தயாராகவிருக்கிறோம் என்பதற்குத் தந்த வடிவம்தான் இந்தச் சட்டமே தவிர, வேறு ஒன்றும் கிடையாது. எவ்வளவு குற்றச்சாட்டுகள்? இந்தியத் துணைக் கண்ட அரசியலை எடுத்துக் கொண்டால் கிலாபத்து நிதியைச் சாப்பிட்டு விட்டார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு சாட்டப்பட்டுத்தான் இருக்கிறது. திலகர் நிதி மோசடி என்ற குற்றச்சாட்டு சாட்டப்பட்டுத்தான் இருக்கிறது. கெய்ரோன், சங்கர், பட்நாயக் இப்படிப்பட்டவர்கள் திமிங்கிலங்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு சாட்டப்பட்டுத்தான் இருக்கிறது. தாஸ் கமிஷன் ரிப்போர்ட், சந்தானம் ரிப்போர்ட், அத்தனையையும் பார்த்துத்தான் இருக்கிறோம். எங்களைப் பொறுத்த வரையில், அதிக வெள்ளையானவர்கள். ஏனென்றால் எங்களுடைய வழிகாட்டி வள்ளுவர், எங்களுடைய வழிகாட்டி பேரறிஞர் அண்ணா. ஆகையினால்தான் நாங்கள் கொஞ்சம் பதைக்கின்றோம், கொஞ்சம் துடிக்கின்றோம். நான் கலைஞர் அவர்களுடைய வீட்டை திருவாரூரில் பார்த்திருக்கிறேன். அங்கு சென்றிருக்கிறேன். அந்த ஒன்றுக்கும் உதவாத ஒரு வீட்டுக்கு பல ஆயிரம் ரூபாய் செலவில் ரிப்போர்ட் செய்திருக்கிறார் என்று சொல்லும்போது சிரிப்புத்தான் வருகிறது (குறுக்கீடு) இதெல்லாம் கொஞ்சம் தவிர்க்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் செய்கிறோமே தவிர, குற்றமிருந்தால் தாராளமாகக் குற்றம் சாட்டட்டும். பொதுவாழ்வில் நீதி தழைக்க வேண்டும். பொதுவாழ்வில் நேர்மை தழைக்க வேண்டும். பொது வாழ்வில் இருக்கிறவர்கள் அப்பழுக்கற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்ற அக்கறை டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுக்கு நிச்சயமாக இருக்கிறது. அவர் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார், 'என் மகனையானாலும் மனுநீதிச் சோழன் போல தேர் காலில் கட்டிப் பார்த்து விடுவேன்' என்று. நாங்கள் ஏழை பரம்பரையில் வந்தவர்கள். எனவே எங்களைப்பற்றி எதையும் பேசவிடலாம் என்று எண்ண

[திரு. ஏ. பி. ஜனார்த்தனம்] [1973 ஏப்ரல் 5]

வேண்டாம். நிச்சயமாகச் சொல்கிறேன், நாங்கள் கடைசி வரையில் எதையும் சந்திப்போம். ரிப்பன் மாளிகை மர்மங்கள் என்று புத்தகம் போட்டார்கள். எங்களுடைய கவுன்சிலர்களைப் பற்றிப் போட்டார்கள். ஆனால் அதன் விளைவு என்ன? இரட்டை மெஜாரிட்டியோடு கார்ப்பரேஷனுக்கு வந்தோம். கத்து, கத்தென்று கத்தியவர்கள் 1971-ல் இடம் தெரியாமல் போய் விட்டார்கள். பொது வாழ்வில் எங்களைத் தாக்குகின்றவர்கள் அந்தக் கணை மீண்டும் அவர்கள் மீது பாய்வதைப் பார்க்கலாம். எரிச்சலுற்றவர்கள், ஏமாந்தவர்கள், பிறவியிலேயே ஆத்திரம் கொண்டவர்கள் 'நாங்களா' இப்படி ஆள்வது, மிகச் சாதாரண குடிமக்கள், நாலாந்தர வம்சத்தார் இந்த நாட்டுக்குச் சொந்தக் காரர்களா என்று ஆத்திரப்படுபவர்கள் இவைகளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நாங்கள் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் வருங்கால சர்க்காருக்கும் சேர்த்து, பொது வாழ்வில் நாணயம் தேவை என்பதற்கும் சேர்த்து, குற்றச்சாட்டுகள் பொறுப்பில்லாமல் இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக இதைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். நாணயம் படைத்தவர்கள், நல்லிதயம் படைத்தவர்கள், நாட்டுத் தலைவர்கள் இதைக் காத்துத் தரவேண்டும்.

அடுத்து, நான் சொல்கிறேன். எத்தனை சட்டங்கள் போட்டாலும், நாம் தான் மிக விழிப்பாக இருக்க வேண்டும். இந்தச் சட்டத்திலேயே புகுந்து வரக்கூடிய பெரியவர்கள்கூட இந்த உலகத்தில் உண்டு. எனவே மனம் காவலா, மதில் காவலா என்று பெண்கள் பேசிக் கொள்வார்கள். நமக்கு நாமே இங்கே ஸ்டேட்ஸ்மென்னை உருவெடுக்கிறோம். சாதாரண அரசியல் அல்ல மேலவையில் உள்ளவர்கள். நம்முடைய நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார்த்து நேர்மைக்கு உழைப்போம், நாணயத்திற்குத் துனையாக இருப்போம், நல்ல தொண்டர்களை ஊக்குவிப்போம். ஊழல், ஊழல் என்று எங்கேயிருந்தாலும், அதை வேட்டையாடியே தீருவோம். எந்தக் கட்சியிலிருந்தாலும், எங்களுடைய கட்சியிலிருந்தாலும் எடுத்துக் காட்டுங்கள்.

நாங்கள் தூய்மையிலேயே இருக்கின்றோம். தூய்மைப் படுத்துகின்ற பணியில் யாருக்கும் பின் வாங்கவில்லை. இந்த ஆண்டு முரசொலி பொங்கல் மலரில்கூட நான் எழுதியிருக்கிறேன். அடிக்கடி என்னுடைய தோழர்களுக்குச் சொல்கிறேன். 'நாம்

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. ஏ. பி. ஜனார்த்தனம்]

ஏழை பரம்பரை. கொஞ்சம் பளபளப்பைக் காட்டி விடாதீர்கள். அதைக்கண்டு வயிற்றெரிச்சல் பட்ட கூட்டத்தார், பொறுமைப் படும் கூட்டத்தார் இருக்கிறார்கள், நம்மைச் சந்தியிலே இழுத்து விடுகிறார்கள். அடக்கமாக இருங்கள். அடக்கத்தின் உருவம் அறிஞர் அண்ணா வழியில் வந்தவர்கள் ” என்று நம்முடைய கலைஞர் அவர்கள் ஊழியர்கள் கூட்டம், உழைப்பாளர்கள் கூட்டம் போட்டு எங்களுக்கு அறிவுறுத்துகிறார். இது ‘பிளஸ்ஸிங் இன் டிஸ்கைஸ்’. எங்களுடைய உள்ளங்கள் தூய்மையானவை என்று நிரூபிக்கப் படும். 1976-க்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம். இனி வருகின்ற வர்கள் முத்திரை குத்தப்பட்ட தூய்மையானவர்களாக வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. எனவே இந்தச் சட்டத்தை நான் வரவேற்கிறேன்.

திரு. எம். எம். பக்கர் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, இந்த மசோதாவின் மீது, இரண்டொரு வார்த்தைகளைச் சொல்வதற்கு நான் விரும்புகிறேன். நம்முடைய பொது வாழ்வு வேகமாகச் சீரழிந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நேரத்திலே அதைத் தூய்மைப் படுத்துவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற முதலாவது மசோதா இது என்று நான் கருதுவதாலே, இதை முழு மனதோடு ஆதரிக்கிறேன். இங்கே எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்த நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய பெரியவர் திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களும் அருமை நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்களும் அழகாக வாதித்தார்கள். ஆனால் அந்த வாதத்தில் ஒன்றை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. குற்றஞ்சாட்டுகிறவர்கள் சாட்டிய குற்றத்தினுடைய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா என்பதுபற்றி யாரும் சொல்லவில்லை. யார் வேண்டுமானாலும் குற்றம் சாட்டட்டும். அப்படிச் சாட்டிய குற்றத்திற்கு பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா? அதற்கென்ன வழி என்று திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களோ, திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்களோ சொல்லவில்லை.

திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : இப்பொழுது இருக்கின்ற சட்டத்திலேயே இருக்கிறது.

திரு. எம். எம். பக்கர் : தலைவரவர்களே, அரசியல்வாதிகள் குற்றஞ்சாட்டப்படுகின்றவர்கள் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். நானும் ஒரு அரசியல் வாதி. யாராவது என் மீது குற்றஞ்சாட்டினால்

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

[1973 ஏப்ரல் 5]

நான் அதிகமாகக் கவலைப்படுவதில்லை. நாம் அலட்சியம் செய்து விட்டுத்தான் போக வேண்டும். நான் அரசியல்வாதி என்பதற்காக என்னுடைய பெண்டாட்டி, பிள்ளைகளைச் சந்திக்கு இழுப்பதா? என்னுடைய குழந்தைகள், குட்டிகள் சந்திக்கு இழுக்கப் படுவதென்றால், வேதனைப்படவேண்டாமா? இதைத் தடுக்க வழி செய்ய வேண்டாமா? எத்தனை காலம் பொறுத்துக்கொள்ள முடியும்? நான் அரசியல்வாதியாக இருப்பதால், என்னுடைய பெண்டாட்டி, பிள்ளைகளைப்பற்றிப் பேசுவதா? நான் அரசியல்வாதியாக இருப்பதால் நான் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும், அது என் தலையெழுத்து. என்னுடைய குஞ்சு, குழந்தைகள் எதற்காகத் தாங்கெட்ட முறையில் தாக்கப்பட வேண்டும்? இதற்கெல்லாம் வழிதான் என்ன? இதையெல்லாம் சிந்தித்துத்தான் இந்தச் சட்டத்தை இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

அரசியலில் ஓரளவு நியாயமானவர்கள் இனிமேல் வரலாமா, வரக்கூடாதாவென்று தீர்மானிக்கின்ற அளவுக்கு, இப்பொழுது அரசியலில் இருந்துகொண்டு நாணயமாக நடக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறவர்கள் இதிலிருந்து விலகிக்கொள்ளலாமா என்று ஆலோசிக்கின்ற நிலைமையில் இன்று கொண்டுவரப்பட்டுள்ள சட்டம் அவசியமில்லை என்று யாராவது சொல்ல முடியுமா? இது ஒரு கட்சிக்கு மட்டுமல்ல. நானே கேட்டேன். புதியதாக ஆரம்பித்த ஒரு கட்சிக் கூட்டத்தில் முதலமைச்சர் அவர்களைப் பற்றிக் கன்னு பின்னா என்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சொன்ன விஷயத்தை இந்த அவையில் சொல்ல இயலாது. அந்தக் கூட்டத்தை நடத்துவதற்கு பொருளுதவி செய்தவர்கள் நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களுடைய கட்சிக்காரர். அவர் யார் என்று சொல்ல என்னால் முடியும். முதலமைச்சர் அவர்களைத் தாக்கிக் கொண்டே வந்த பையன் திடீரென்று காமராஜரைத் திட்ட ஆரம்பித்து விட்டான். காமராஜரைப் பற்றி இது வரையில் யாரும் சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னான். இங்கே அதை நான் சொல்ல மாட்டேன். உடனே மேடையை விட்டு இறக்கி விட்டார்கள். அந்த அளவுக்கு யார் வேண்டுமானாலும் பேசலாம், யார் வீட்டு பெண்டாட்டி பிள்ளைகளையும் பற்றிப் பேசலாம் என்ற ஒரு நிலைமைக்கு இந்த நாட்டு அரசியல் கொண்டிப்போகப்படுமானால்,

1973 ஏப்ரல் 5] [திரு. எம். எம். பக்கர்]

அதைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டியது இந்தச் சர்க்காருடைய கடமை மட்டுமல்ல, எதிர்க்கட்சிகளுடைய கடமையும் இல்லையா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். நல்லவர்கள் அரசியலில் இருக்கக் கூடாதா? அரசியல் என்பது நல்லவர்கள் மட்டும்தான் இருக்கிற இடம் அல்ல, ஒரு மேதை சொல்வதுபோல் அரசியல் என்பது ஒரு மாதிரியான இடம் தான். அதற்காக நல்லவர்கள் ஒதுங்க முடியுமா? நல்லவர்கள் ஒதுங்க ஆரம்பித்தால் நாம் முட்டாள் களால்தான் ஆளப்படுவோம். ஆகையினால் அரசியலில் இருந்து தீர வேண்டிய கட்டத்தில் தான் நாம் இருக்கிறோம். அந்த அளவுக்கு மானம், மரியாதை காப்பாற்றப்பட்டு நேர்மையான அரசியலை வளர்ப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்ற இந்தச் சட்டத்தை வரவேற்று அமைகிறேன். வணக்கம்.

THIRU C. V. RAJAGOPAL: Hon. Chairman.

MR. CHAIRMAN: Is the hon. Member going to speak in English?

THIRU C. V. RAJAGOPAL: I welcome this Bill. It is a very good Bill. The people nowadays are indulging in loose talks and this Bill has been brought forth only to protect our democracy. The loose talks must be annihilated. That is why the present Bill has been brought forth at the present time.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவர் அவர்களே, பி.ப. 6-00
ஏற்கெனவே நம்முடைய திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் பேசும்போது இந்த 'பில்' தமிழில் இல்லை என்று வருத்தப் பட்டார்கள். அது பற்றிய முக்கியமான பேச்சு ஆங்கிலத்தில் இருந்தால் கஷ்டப்படுவார்கள். ஆகவே அங்கத்தினர் தமிழில் பேச வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: தலைவர் அவர்களே, முதல்வர் அவர்கள், தமிழில் பேசவேண்டுமென்று சொன்ன காரணத்தால், நான் ஏதோ ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்து பேசவேண்டுமென்ற ஆசையில், இந்த மசோதாவை வரவேற்கின்ற முறையில் கொஞ்சம் ஆங்கிலத்தில் பேசிவிட்ட பிறகு, இப்போது தமிழில் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். பொது வாழ்க்கையில் இன்று பலர் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பொதுவாழ்க்கையில் தவறு

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [1973 ஏப்ரல் 5]

இருந்தால், அதைக் கண்டிப்பதற்கு பல முறைகள் இருக்கின்றன. சில முறைகள் தேவைப்படுகின்றன. யார் வேண்டுமென்றாலும் எதை வேண்டுமென்றாலும் பொறுப்பற்ற முறையில் பேசிக் கொண்டு போவது ஜனநாயகத்தில் ஆபத்து ஆகும் impertinence cannot be allowed in the name of democracy ஜனநாயகத்தை வளர்க்கின்ற முறையில் தான் இந்த 'பில்' கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்த 'பில்' தேவையே இல்லை என்று அவர்கள் சொல்லியிருந்தால் கூட, அவர்களை நான் பாராட்டியிருப்பேன். அதிலே சில அமென்ட்மென்ட்கள் வேண்டுமென்றார்கள். அந்தக் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

மொத்தத்தில் அந்த 'In to to he is accepting the Bill' 'பில்' பரவாயில்லை என்று தான் அதற்குப் பொருள். இந்தப் பில்லில் இந்தக் குறைகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லவில்லை. நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி பேசும்போது லஞ்சம்பற்றிச் சொன்னார்கள். சட்டம் என்பது எல்லோருக்கும் பொதுவானது. அவர்கள் எந்த இடத்தில் இருந்தாலும், அது பற்றிக் கவலையில்லை. யாரேனும் சில பேர் இதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள முடியும் என்று சொல்லுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டிற்குக் கெட்ட பெயர் வரக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. பாராளுமன்றத்தில் இருக்கிற இந்திரா காந்தி அம்மையாரைப்பற்றிக் கூட அவதூறிக் பேசுகிறார்கள். தன்னுடைய மகனுக்கு ஏதோ சலுகை செய்துவிட்டார் என்று பேசுகிறார்கள்; அது அவர்கள் பார்த்துக்கொள்ளட்டும். ஆனால் இங்கே தமிழ் நாட்டின் மானம், மரியாதை காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தில் தான் இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. நான் சட்ட மன்ற மேலவையில் இருக்கிறேன். நான் கூட இந்தப் பதவியைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யக்கூடாது.

"I should not abuse my position. If I abuse my position it amounts to misconduct."

ஆகவே, என்னுடைய நாணயத்தையும் நேர்மையையும் நான் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றால், இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் தான் உதவி செய்யும். யார் வேண்டுமானாலும், தாருமாறுக, "சட்டமன்ற மேலவையிலே இருக்கிற ராஜகோபால்த்

1973 ஏப்ரல் 5]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

தெரியுமா? அவன் அதைச் செய்கிறான். யானை வாங்கிவிட்டான், பூனையை வாங்கிவிட்டான்” (சிரிப்பு) என்று ஒரு பழியைத் தூக்கிப்போடுவார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒரு புகார் சொன்னால், அவர் நிரபராதியா அல்லவா என்று தீர்மானிக்கத்தான் இந்தச் சட்டம். உதாரணமாக, நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமியிடம் ஒரு பேரூ இருக்கிறது. அதை நான் கொஞ்சம் கொடுங்கள் என்று இங்கே வாங்கினால், அதுபற்றித் தவறு இல்லை, குறை சொல்ல முடியாது. அதையே வெளியே போய் வாங்கினால், அதற்கு ஒரு காரணம் கற்பித்து குற்றமாகக்கூடச் சொல்லலாம். அப்படிப் பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் வரக்கூடாது என்பதற்காகத் தான் இந்தச் சட்டம். அத்தகைய ஒரு சட்டத்தை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றுப் பாராட்டி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, பொதுவாழ்விலே ஈடுபட்டிருப்பவர்களைப்பற்றியும், அவர்கள் மீது சொல்லப்படுகின்ற குற்றச்சாட்டுகளை விசாரித்து நடவடிக்கை எடுப்பது குறித்தும், சாட்டப்படுகின்ற குற்றச்சாட்டுகள் வேண்டுமென்றே, அவதூறிக் சாட்டப்பட்டிருக்குமேயானால், அப்படிச் சாட்டியவர்கள் எந்த நடவடிக்கைக்கு ஆளாக்கப்பட வேண்டும் என்பது குறித்தும் வரையப்பட்டுள்ள இந்தச் சட்டம் குறித்து மேலவையில் சட்டத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் தன் முன்னுரையில் பல்வேறு குறிப்புகளைத் தந்திருக்கிறார்கள்.

தொடர்ந்து பேசிய, விவாதத்தில் கலந்துகொண்ட மேலவை உறுப்பினர்களும், மாண்புமிகு மாற்றுக் கட்சியினுடைய உறுப்பினர்களும் தங்களுடைய கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறியதற்காக நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவது என்பது, எனக்கு முன்னால் பேசிய சில நண்பர்கள் சுட்டிக்காட்டியதைப்போல், அச்சம் தரக்கூடிய ஒரு காரியமாக இன்றைக்கு அமைந்திருக்கிறது. அதைச் சமுதாய அளவில் அனைவரும் சிந்தித்துப் பார்த்து, ஏற்ற ஒரு முடிவினை எடுக்கவேண்டும் என்று நம்முடைய நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி சொன்ன கருத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்; என்றாலும் அப்படிப்பட்ட ஒரு கட்டத்தை அனைவரும் சேர்ந்து அடைவதற்கு முன்பாக, இப்படிப்பட்ட சில மார்க்கங்களை நாம் வகுத்துக் கொள்ளவேண்டிய தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1973 ஏப்ரல் 5]

பட்டிருக்கிறோம். அந்தக் காரணத்தாலே தான் இன்றைக்கு, இந்தச் சட்ட வரைவினை இங்கே வைத்து விவாதித்து அதை நிறைவேற்ற வேண்டிய நிலைமைக்கும் இன்று நாம் முன் வந்திருக்கிறோம். பொதுவாக நம்முடைய நாட்டில், குறிப்பாக நம்முடைய மாநிலத்தில், மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சுட்டிக்காட்டியதைப் போல், கடந்த சில மாதங்களாக, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு குறித்து புகார்கள் சொல்லப்படுகின்றன. விசாரணைக்குழு அமைக்க வேண்டுமென்றெல்லாம் பேசப்படுகிறது என்பது உண்மையானாலும், இன்று நேற்று அல்ல, இந்த ஊழல் குற்றச் சாட்டு என்பது ஆண்டாண்டுக்காலமாக நம்முடைய நாட்டில் ஒருவர் மீது இன்னொருவர் சாட்டுகின்ற வகையிலே தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. இந்த மாநிலத்தினுடைய முதல்வராக வீற்றிருந்த முதலிஞர் இராஜாஜி அவர்களை வைத்துக் கொண்டே, அவர்களுடைய முன்னிலையிலேயே பேரவையில் திரு. கோசல்ராம் போன்றவர்கள் அவர்களுடைய ஆட்சி குறித்தும் நிர்வாகம் குறித்தும் எவ்வளவு கடுமையான சொற்களையெல்லாம் வாரி இறைத்தார் என்பது சட்டப் பேரவை நடவடிக்கைப் புத்தகத்தைப் படித்துப் பார்த்தால், நன்றாகத் தெரியும். மறைந்த ஒரு முதலிஞரைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகள் என்ற காரணத்தாலே, நான் அவைகளையெல்லாம் திரும்பச் சொல்லக்கூட விரும்பவில்லை. அதற்குப் பிறகு, திரு. காமராஜ் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த காலத்திலும் சரி, பிறகு திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த காலத்திலும் சரி, இந்த ஊழல் புகார்கள் சொல்லப்பட்டன. ஆனால், எப்போதோ ஒரு முறை, நிர்வாகத்தில் இருக்கின்ற குறைபாடுகள் காரணமாக, அல்லது அமைச்சர்களுடைய போக்கிலே ஏற்பட்ட அதிருப்தியின் காரணமாக இந்தக் குற்றச் சாட்டுகள் சொல்லப்படுவதும், பிறகு அவைகள் மறைந்துவிடுவதும் கடந்த காலத்தில் நாம் பார்த்த சம்பவங்கள் ஆகும். ஆனால் இன்றைக்கு வரிந்து கட்டிக் கொண்டு இதையே ஒரு பெரிய கடமை உணர்ச்சியாகக் கருதிக்கொண்டு இந்தக் குற்றச் சாட்டுக்கள் என்கின்ற கருவியை வைத்தே, இந்தப் பிரசாரக் கருவியைப் பயன்படுத்தியே, இன்றைக்கு இருக்கிற அரசை வீழ்த்தி விட வேண்டும், கவிழ்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஒரு எண்ணம் தமிழ்நாட்டிலே இருக்கின்ற சில அரசியல் கட்சிகளினுடைய தலைவர்களுக்கும், சில அரசியல் கட்சிகளுக்கும்

1973 ஏப்ரல் 5] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

எற்பட்டிருப்பது, உள்ளபடியே வளர வேண்டிய, இன்னும் வளர வேண்டிய ஜனநாயகத்திற்கு ஊறு தேடக்கூடிய அம்சம் என்பதை நான் சுட்டிக் காட்டாமல் இருக்க முடியாது.

எது எப்படியிருப்பினும், பொது வாழ்வில் இருப்பவர்கள் அத்தனை பேரும் தூய்மையானவர்கள் என்று வாதிடுவதற்காக இந்தச் சட்டத்திலே நாம் எந்தப் பிரிவுகளையும் இணைக்கவில்லை. பொது வாழ்விலே ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் தவறு செய்யக் கூடும், அப்படித் தவறு செய்வார்களானால் அவர்கள் தண்டனையிலிருந்து தப்பக் கூடாது என்பதற்கான பிரிவுகள் இதிலே இணைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதைப்போலவே பொது வாழ்விலே ஈடுபட்டிருக்கின்றவர்களுக்கு களங்கம் சுமத்தி மாசு கற்பித்து அதன் காரணமாக தனிப்பட்ட ஒருவனை அல்லது பொறுப்பேற்று இருக்கின்றவர்களிலே சிலர் மீது மாசு கற்பிப்பதன் மூலம் அவர்கள் நடத்துகிற ஆட்சியை, அந்த ஆட்சி அமைப்பதற்குக் காரணமாக இருந்த கட்சியைச் சேர் குலைத்து, அதனுடைய வளர்ச்சியைத் தடுத்து விடலாம் என்கின்ற எண்ணத்தோடும் தனிப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு ஊனம் உண்டாக்க வேண்டுமென்கின்ற வகையிலும் வேண்டுமென்றே இப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்கள் நாட்டிலே நிறைய சுமத்தப்படுகின்றன. நம்முடைய முஸ்லீம் லீக் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. பக்கர் அவர்கள் பேசும்போது, சில கூட்டங்களில் காது கொடுத்துக் கேட்க முடியவில்லை என்று எல்லாம் சொன்னார்கள். அவர்கள் கூட போகிற போக்கில் இப்படிப்பட்ட கூட்டங்களில் பேசியவைகளைக் கேட்டிருக்கக் கூடும். என்னுடைய வீட்டைச் சுற்றியே கூட கூட்டங்கள் போட்டு அப்படியெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வீட்டிலே இருக்கிற பெண்டு பிள்ளைகள், மறைந்து விட்ட என் தாயார், மறைந்து என்றைக்கோ மண்ணகிவிட்ட அவர்களைப்பற்றி யெல்லாம் கூட இன்றைக்குப் பேசுகிற ஒரு நல்ல அரசியல் நாகரிகம் நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே வளர்ந்திருப்பதை நாம் காணுகிறோம். ஆனால் நான் அவைகளுக்காக எல்லாம் கவலைப்படவில்லை. இப்படிப்பட்ட ஏச்சுக்களையும், பேச்சுக்களையும் தாங்கித் தாங்கிப் பழக்கப்பட்டு, அதற்காக வருத்தப்படாமல் ஒரு பேரியக்கத்தை இந்த நாட்டிலே உருவாக்கி வளர்த்தவர் தான் எங்களையெல்லாம் ஆளாக்கிய பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆவார்கள். ஆகவே அவர்கள் எப்படி இவைகளையெல்லாம்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1973 ஏப்ரல் 5]

சகித்துக்கொண்டார்களோ, தாங்கிக் கொண்டார்களோ, சமாளித்துக்கொண்டார்களோ, அந்த வழியிலே தான் நாங்கள் இவைகளைச் சமாளித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றாலும் எங்களைப் பொறுத்தவரையில் சரி; ஆனால் நாங்கள் ஏற்றிருக்கும் நிர்வாகப் பொறுப்புக்கு ஒரு களங்கத்தை, மாசு மறுவினை கற்பிக்கின்ற நேரத்தில், இன்றைக்கு இந்தப் பொறுப் பிலிருந்து செய்யப்படுகிற எந்தக் காரியமானாலும் அவர்கள் இந்தக் காரியங்களின் தன்மையை உணராமல் அந்தக் காரியங் களுக்குக் களங்கம் கற்பிப்பதன் மூலம் அந்தக் காரியத்தினால் ஏற்படக்கூடிய நல்ல விளைவுகளுக்கெல்லாம் நாம் முட்டுக் கட்டை போட்டுவிடுகிறோம், வருத்தப்படுகிறோம்.

கூவம் சாக்கடையாக இருந்த நேரத்தில், அதை மாற்றியமைக்க மாட்டார்களா என்கின்ற ஆதங்க உணர்ச்சி ஏற்பட்டு, அதை மாற்றியமைப்பதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டி மாற்றியமைத்து அதனுடைய வடிவத்தினை மாற்றிக் காட்டுகிற நேரத்தில், அதைப் பாராட்டுவதற்குப் பதிலாக இதிலே என்னென்ன ஊழல் நடைபெற்றது தெரியுமா என்று எழுதவும், பேசவும் முற்படு கிறோம். அந்தத் தொடர்ச்சியிலே தான் இந்த ஆட்சியை ஏதோ தனிப்பட்ட கோபதாபங்கள் காரணமாக கவிழ்த்து விடவேண்டு மென்று எண்ணி, இங்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சிலர் சுட்டிக் காட்டியதைப்போல், புகார் பட்டியலையெல்லாம் டில்லிப் பட்டணம் வரையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்கள். அதற்கான பதிலை இந்த அரசின் சார்பிலே நாம் இந்த மாமன்றத்திலும் வைத்தோம், டெல்லிக்கும் அனுப்பினோம். அது வேறு விவகாரம். ஆனால் இந்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், அவைகளோடு இணைத்துப் பார்ப்பதே தேவையில்லை என்று நான் கருதுகிறேன். அவர்கள் விசாரணைக் குழு அமைக்கின்றார்களோ இல்லையோ அந்த விசாரணைக் குழு அமைக்கும் அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு உண்டா என்கின்ற மாநில அரசுடைய கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்லுவார்களோ? நாம் அவைகளைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப் படுவதில்லை. மாநில அரசின் முதலமைச்சரையோ மற்ற அமைச்சர்களையோ விசாரிக்கின்ற அதிகாரம் மத்திய அரசு பெற்றிருக்கவில்லை என்பதைத்தான் நாம் கோடிட்டுக் காண்பித்திருக்கிறோம். அரசியல் சட்டத்திலே அதற்கு வழியில்லை என்பதைத்

1973 ஏப்ரல் 5] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

தான் சொல்லியிருக்கிறோம். இப்படிச் சொல்லுகிற காரணத் தினாலே, எங்களை நீங்கள் விசாரிக்கக்கூடாது, ஏனென்றால் எங்களிடத்திலே குற்றங்கள் மலிந்திருக்கின்றன, ஆகவே நாங்கள் பயப்படுகிறோம் என்று உங்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை என்ற அந்தத் திரையைப் போட்டு எங்களுடைய குற்றச்சாட்டுகளை, எங்கள் மீது சாட்டப்பட்ட பழிச்சொற்களை நாங்கள் மறைத்துக் கொள்ள நிச்சயமாக விரும்பவில்லை. ஏனென்றால் நாங்கள் மிகத் தெளிவாக இருக்கிறோம். எங்கள் மீது சாட்டப்பட்ட குற்றச் சாட்டுகளுக்கு எந்தவிதமான ஆதாரமும் இல்லை என்பதை இந்தச் சபையிலே புத்தகமாக அச்சடித்து வைத்திருக்கிறோம். ஆகவே எங்களுக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. ஆனால் வேண்டுமென்றே நாலுபேர் கூடி ஒரு அரசாங்கத்திலே இருக்கின்ற அமைச்சர்கள் மீது நான்கு குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்லி டெல்லிக்குப் போவதற்குப் பண வசதியிருக்கிறது என்ற காரணத்தினாலே சென்று அங்கே குடியரசுத் தலைவரிடத்தில் குற்றச்சாட்டுகளைக் கொடுத்துவிட்டு, குற்றச்சாட்டுகளைக் கொடுத்த நாளிலேயிருந்து பிரசாரத்தைத் தொடங்கி விசாரணைக் குழு அமை, விசாரணை குழு வை என்று கோரி, அதன் மூலமாக ஒரு அரசிற்குக் களங்கத்தை ஏற்படுத்துவது என்றால், நிச்சயமாக அரசில் இருக்கிற நானே, பேராசிரியர் அன்பழகனே, அமைச்சர் நாவல்லோ அதிலே வருத்தப்படுகிறோம் என்பது கூட அல்ல, யாரும் இந்தப் பொறுப்பிற்கு வருவதற்கு நிச்சயமாக அஞ்சுவார்கள். அந்த நிலைமையை நீடிக்கவிடலாமா என்பதை என்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே தான் பொறுப்பற்ற பூறையிலே குற்றச்சாட்டுக்களைச் சாட்டுகிற நேரத்திலே அவர்களும் தண்டனைக்கு ஆளாக்கப்பட வேண்டும் என்று நாம் இந்தச் சட்டத்திலே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இது புதுமையானதல்ல.

திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் பேசும்போது, 'சந்தானம் குழுவின்மூலம் அறிக்கையை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்' என்று சொன்னார்கள். அதிலே முக்கால் பகுதியை ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். லோக் ஆயுத் சட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். மராட்டியத்திலும், ராஜஸ்தானத்திலும் லோக் ஆயுத் சட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கிறது. இரண்டு மூன்று மாதங்களுக் குள்ளாகத்தான்,

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1973 ஏப்ரல் 5]

அது நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தின் கீழ் பிரிவுகளைக் கூட நான் இந்த அவையிலே படித்துக் காட்டியிருக்கிறேன். வேண்டுமென்றே குற்றஞ்சாட்டியவர்களுக்கு 3 வருஷம் என்று அந்தச் சட்டத்திலே இருக்கிறது. ஆனால் ஒரு அமைச்சர் மீதோ அல்லது பொறுப்பில் இருக்கின்ற ஒருவர் மீதோ குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு அது நிரூபிக்கப்படுமானால், ராஜஸ்தானத்தின் சட்டத்தில், மராட்டிய மாநிலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தில் என்ன இருக்கிறது என்றால், நாம் இங்கே போட்டிருக்கிறோம், 7 வருஷம், அது கிடையாது. என்ன இருக்கிறது? ரிப்போர்ட் சர்க்கார் மூலமாக கவர்னருக்கு அனுப்பப்படும். கவர்னர் அதை சட்டசபைக்கு அனுப்புவார். அதோடு முடிந்து விடுகிறது. ராஜஸ்தானத்திலும், மராட்டியத்திலுமைய சட்டத்திலும், குற்றஞ்சாட்டியவன் வேண்டுமென்றே பொய்க் குற்றம் சாட்டியிருந்தால், அப்படிச் குற்றம் சாட்டியவனை 3 ஆண்டுகள் தண்டிக்கலாம் என்று போடப் பட்டிருக்கிறது. ராஜஸ்தானத்தினுமைய சட்டத்திலும், மராட்டியத்தினுமைய சட்டத்திலும் குற்றம் நிரூபிக்கப் படுமேயானால், அதற்குப் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டவர்களுக்கு என்ன தண்டனை என்று கிடையாது. அவர்களைப் பற்றி ரிப்போர்ட் கவர்னர் மூலம் சட்டசபைக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். இன்னும் கூட “மினிஸ்டர்ஸ்”, ‘மந்திரிகள்’, என்று சொல்வதற்குத் தருகிற விளக்கம், முதலமைச்சரைத் தவிர மற்ற அமைச்சர்கள் என்று இருக்கிறது. இங்கே நாம் மந்திரிகள் என்பதற்கு விளக்கம் முதலமைச்சர் உள்ளிட்ட எல்லா மந்திரிகளும் என்று வைத்திருக்கிறோம். இந்த அளவிற்கு ஆளுங்காங்கிரசினுமைய மாநிலமான ராஜஸ்தானத்திலும், மராட்டியத்திலும் இருக்கிற சட்டத்தை விட வேகமாக, குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்தாலும் 7 ஆண்டுக் காலம் தண்டிக்கப் பட்டாக வேண்டுமென்கிற அளவிற்கு ஒரு சட்டத்தை நாம் இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறோம். காரணம் பொது வாழ்வில் இருப்பவர்கள், நாகை இருந்தாலும், வேறு யாராக இருந்தாலும் தவறு செய்தால், தண்டிக்கப்படவேண்டும். அதே நேரத்தில் களங்கமில்லாமல் காரியமாற்றிக்கொண்டு போகின்றவர்கள் மீது இவர்கள் நடந்து செல்கிற பாதையில், அவர்கள் ஏதோ சாதாரணக் குடும்பத்திலே பிறந்து விட்டார்கள்

1973 ஏப்ரல் 5] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

என்ற காரணத்திற்காக, அவர்கள் உயர் பிரிவிலே பிறக்கவில்லை என்ற காரணத்திற்காக, அவர்கள் பெரிய மிட்டா, மிராசுகள் வரிசையில் இருக்கவில்லை என்ற காரணத்திற்காக அவர்கள் இந்த இடத்திலே வந்து அமருவதா, அவர்கள் எங்கே இருக்க வேண்டியவர்கள், தெருவிலே நிற்க வேண்டியவர்கள், அல்லது அவர்கள் சந்து முனையிலே இருக்க வேண்டியவர்கள் அல்லவா, அவர்கள் எங்கோ குக்கிராமத்தில் இருக்க வேண்டியவர்கள் அல்லவா, அவர்களெல்லாம் இந்த ஆட்சிப் பொறுப்பிலே வந்து அமருவதா என்ற எரிச்சலின் காசணமாக வேண்டுமென்றே சில அவதூறுகள் கூறப்படுகிற நேரத்தில் அந்த அவதூறுகள் தனிப்பட்ட கருணாநிதியைப் பற்றியோ அன்பழகனைப் பற்றியோ, தர்மலிங்கத்தை, மன்னை நாராயணசாமியைப் பற்றியோ, மற்ற அமைச்சர்களைப் பற்றியோ அல்ல, இந்த நாட்டிலே ஒடுக்கப் பட்டிருக்கிற சமுதாயத்தின் மீது கூறப்படுகிற அவதூறுகள். இவர்களெல்லாம் நாட்டை ஆளத் தகுதியற்றவர்கள் என்கின்ற அளவிற்குக் கூறப்படுகிற அவதூறுகள். ஆகவேதான் அப்படி வேண்டுமென்றே கூறப்படுகிற அவதூறுகளுக்கு, அப்படிப்பட்ட அவதூறுகளைக் கூறுகின்றவர்கள் தண்டனை பெற்றாக வேண்டும் என்பதையும் இதிலே இணைத்து இருக்கிறேமே யல்லாமல் வேறில்லை. இந்தச் சட்டத்தைப் பற்றி இங்கே பேசுகிற நேரத்தில் பல உறுப்பினர்கள் பேசும்போது குறுக்கிட்டு பல விளக்கங்களை நான் அளித்திருக்கிறேன். நம்முடைய சட்ட அமைச்சரவர்களும் அவருடைய முன்னுரையிலே இதைப்பற்றி நிறையப் பேசியிருக்கிறார்கள்.

காலையிலே பேரவையிலே நான் பேச எழும்போதே, தாங்கள் இந்தச் சட்டத்தை ஆதரிக்கவில்லை என்று என்னுடைய பேச்சைக் கூடக் கேட்காமல் பலரும் வெளியேறிவிட்டார்கள். மாற்றுக் கட்சி, எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் வெளியேறிவிட்டார்கள். நம்முடைய கௌரவம் அவ்வளவு தான் என்று நான் எண்ணிக் கொண்டேன். ஏனென்றால் என்னுடைய இடத்திலே வேறு யாராவது பழைய அமைச்சர்கள் இருந்திருப்பார்களானால், பரவாயில்லை முதலமைச்சர் பேசி முடித்த பிறகாவது போவோம், அந்தக் கௌரவத்தையாவது அவருக்குக் கொடுப்போம் என்று எண்ணியிருப்பார்கள். நான் அவ்வளவு பெரிய பிரிவில் பிறக்காத

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1973 ஏப்ரல் 5]

காரணத்தினாலோ என்னவோ, நான் அவ்வளவு பெரிய இடத்திலே இல்லாத காரணத்தினாலோ என்னவோ அவர்கள் மிகச் சாதாரண முறையிலே முதலமைச்சர் பேசுவதற்குக் கூட கௌரவம் கொடுக்கக் கூடாத சூழ்நிலை இருந்தது.

ஆனால், மேலவையைப் பொறுத்தவரையில், நீங்கள் வெளியேறுவீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் என்னுடைய பேச்சு முடிகிற வரை இருந்து வெளியேற வேண்டுமென்று நீங்கள் காட்டிய அந்தக் கருணைக்காக நான் உள்ளபடியே என்னுடைய நன்றியையும், பாராட்டுதலையும் தெரிவித்துக் கொள்வேன். இப்போது கூட உங்களுடைய எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்ளலாம். இந்த மேலவையில் 1961-ம் ஆண்டு என்று கருதுகிறேன், கடைசியாக ஒரு முறை ஒரு உறுப்பினர் மாத்திரம் வெளியேறி, 'வாக் அவுட்' செய்ததாக அறிகிறேன். இந்த மேலவையினுடைய மாபுகளை நாம் காப்பாற்றியாக வேண்டும். மேலவை, கீழவை என்பது கப் அண்ட் சாசரில் அது கப்பாகவும், மேலவை சாசராகவும் இருக்கிறது. சூடான காப்பியை சாசர் எப்படி கொஞ்சம் ஆற வைக்கிறதோ அதேபோல மேலவை ஆற வைக்கும் என்று வாஷிங்டன் சொன்னதாக நான் ஒரு அமெரிக்கப் பத்திரிகையில் படித்ததாக எனக்கு ஞாபகம். ஆகவே, இரண்டு கப்புகள் வேண்டாம். அது கப்பாகவும், இது சாசராகவும் இருக்கட்டும். இரண்டு கப்புகள் என்று நாம் தீர்மானித்து விடுவோமானால் ஒரே கப் இருந்தால் போதுமே என்ற தீர்மானத்திற்கு நாம் வந்து விட நேரிடும். ஆகவே அதற்கெல்லாம், அப்படிப்பட்ட மனச் சங்கடத்திற்கெல்லாம் இடம் தராமல் அனைவரும் ஒத்துழைத்து இதை நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு அமைகிறேன். வணக்கம்.

திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு: தலைவரவர்களே, இந்தச் சட்டத்தை எங்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்க கைவிடாமல், நிறைவேற்றுவதற்கு முயல்வதாலே, அதிலே கலந்து கொள்வதற்கில்லையென்று வெளிநடப்புச் செய்கிறோம்.

[திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு, திரு. ஜி. சுவாமிநாதன், திரு. எம். ஆறுமுகசாமி ஆகியோர் வெளிநடப்புச் செய்தனர்]

தமிழ்நாடு 1973-ஆம் ஆண்டு பொதுப் பணியாற்றுவோர்
(குற்ற நடத்தை) சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை
சட்ட முன்வடிவு எண் 3/1973)

1973 ஏப்ரல் 5]

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : மன்றத்தின் முன் உள்ள கேள்வி :

“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு 1973-ஆம் ஆண்டு, பொதுப்பணியாற்றுவோர் (குற்ற நடத்தை) சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 3/73) ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

தீர்மானம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது. சட்ட முன்வடிவு பிரிவு வாரியாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

பிரிவுகள் 2 முதல் 29 வரை அட்டவணைகள் 1, 2 மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

பிரிவு 1, முகப்புரை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை, மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, “சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு ஆண்டு பொதுப்பணியாற்றுவோர் (குற்ற நடத்தை) சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 3/73) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : மன்றத்தின் முன் உள்ள கேள்வி :

“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு 1973-ஆம் ஆண்டு, பொதுப்பணியாற்றுவோர் (குற்ற நடத்தை) சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 3/73) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.”

தீர்மானம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.